

ချမ်းမြေ့ဆရာတော် ဝစ္စည်းလေးပါးတရားတော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား၏
သက်တော် ၈၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်
ဓမ္မပူဇာအဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်။

ဓမ္မကြေးမုံ

သန်ရှင်းကြည်လင်း၊ ကြေးမုံပြင်ဝယ်၊
သင့်သွင်ရူပ၊ လှမလှကို၊
နေ့ညမရွေး၊ ကြည့်စစ်ဆေး၍၊
ယင်ချေးမဲ့ပြောက်၊ ဝက်ခြံပေါက်နှင့်၊
ညှင်းပြောက်တင်းတိတ်၊ ဖုအကျိတ်ကို၊
ဆေးသိပ်ပယ်ရှား၊ ပမာလားသို့၊
မြတ်ဖျားဗုဒ္ဓ၊ ဟောညွှန်ပြသည်၊
ဓမ္မကြည်လင်း၊ ကြေးမုံပြင်ဝယ်၊
သင့်သွင်မန၊ စိတ်အလှကို၊
နေ့ညမရွေး၊ တင်စစ်ဆေးလော့၊
ညစ်ကြေးကီလော၊ တွေ့ခဲ့ပေသော်၊
ခြောက်ထွေနည်းဖြင့်၊ ပျောက်စေလွင့်မှ၊
မလင့်မကြာ၊ သင့်ခန္ဓာသည်၊
ချမ်းသာဖုံးလိမ်မှန်စွာတည်း။

(အံ ၃၊ ၃၂၉။ သစ်တူ သုတ်ကို မိုးသည်)

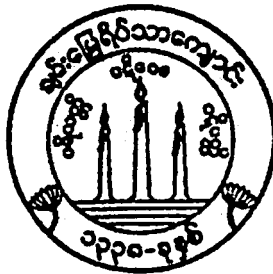
ဓမ္မပူဇာအလှူရှင်များ

ရန်ကုန်မြို့ ၊ ဦးကိုကိုကြီး + ဒေါ်ခင်ဌေးဝင်း

သမီး- မသန္တာကိုကြီး

ကိုအောင်အောင်ထက် + မခိုင်ဇာကိုကြီး မိသားစု

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်
ပစ္စည်းလေးပါး တရားတော်

ကျေးဇူးတော်ရှင် ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား၏
သက်တော် ၈၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ်
ဓမ္မပူဇာအဖြစ် ထုတ်ဝေပါသည်

ပစ္စည်းလေးပါး တရားတော်

ဓာသဝဏ်

ဤပစ္စည်းလေးပါးတရားတော်ကို လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၈ နှစ်ခန့်က ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်း၌ ပါရမီရိပ်သာမှ ဦးလှဝေ ဒေါ်ရီရီတို့က သားရှင်ပြုအလှူပြုလုပ်ကြပါသည်။ ထို ရှင်ပြုအလှူပွဲ၌ ဤ ပစ္စည်းလေးပါးတရားတော်ကို ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြားချီးမြှင့်တော်မူခဲ့ပါသည်။ ချမ်းမြေ့တိုက်အုပ် ဆရာတော် ဦးစဝန သည် ဤတရားတော်ကို စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုသဖြင့် တရားကက်ဆက်ခွေမှ တပည့်များကို ကူးယူစေ၍ စာမူကြမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်စေခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

သို့သော်လည်း အခြားစာအုပ်များကို ရိုက်နှိပ်နေရသဖြင့် ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေရန် အလှည့်မကျနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုမှပင် အလှည့်ကျ၍ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေဖြစ်ပါတော့သည်။ ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေချိန်သည် ဆရာတော်ဘုရား၏ သက်တော် ၈၀ ပြည့် မွေးနေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရား၏ သက်တော် ၈၀ ပြည့် အထိမ်းအမှတ် ဓမ္မပူဇာအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ဓမ္မဒေသနာပြန့်ပွားရေးအဖွဲ့

ချမ်းမြေ့ရိပ်သာကျောင်း

ဓမ္မိန္ဒြေဆရာတော်ဘုရား
ဟောကြားတော်မူသော
ပစ္စည်းလေးပါး တရားတော်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

လောကမှာ လူတို့ အလေးဂရုပြုပြီး စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း ရမည့် ပစ္စည်းလေးမျိုးရှိကြောင်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြား ပါတယ်။ အဲဒီ လေးမျိုးကတော့ ထာဝရပစ္စည်း၊ ဇင်္ဂမပစ္စည်း၊ အင်္ဂသမ ပစ္စည်း၊ အနုဂါမိကပစ္စည်းတွေပါဘဲ။ မြတ်စွာဘုရားက ဒီပစ္စည်းတွေဟာ လူတို့မှာ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုတရာ ဖြစ်ပေါ်လာရင် လူတို့ကို အကျိုး ကျေးဇူးပြုတတ်လို့ အလေးဂရုပြုပြီး စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်း ထားရမည့် ပစ္စည်းတွေဖြစ်လို့ ဥပစာတင်စားပြီး နိဗ္ဗိ=ဓမ္မအိုး တွေလို့ မိန့်ကြားပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ အများနားလည် လွယ်အောင် နိဗ္ဗိကို ပစ္စည်း လို့ မြန်မာမှု ပြုလိုက်ပါတယ်။

ထာဝရပစ္စည်း

အဲဒီလေးမျိုးထဲက ထာဝရပစ္စည်းဆိုတာ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း ဆိုတဲ့ ဣရိယာပုထ် လေးပါးမှ ကင်းပြီး ထားတဲ့နေရာ မှာဘဲ တည်နေတဲ့ ရွှေငွေ ဥစ္စာ လယ်ယာအိမ်ကျောင်းစတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို ခေါ်ပါတယ်။ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်တဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဆိုလိုပါတယ်။

ဇင်္ဂမပစ္စည်း

ဇင်္ဂမပစ္စည်းဆိုတာကတော့ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း ဆိုတဲ့ ဣရိယာပုထ် လေးပါး ပြုလုပ်နိုင်တဲ့ ကျွဲ နွား ဆင် မြင်း သိုး ဆိတ် စတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတွေကို ခေါ်ပါတယ်။

အင်္ဂသမပစ္စည်း

အင်္ဂသမပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကြီးငယ်နဲ့ တူတဲ့ ပစ္စည်းပါ။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါကြီးငယ်နဲ့တူတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ အတတ် ပညာအမျိုးမျိုး အသိပညာမျိုးမျိုးကို ဆိုလိုပါတယ်။ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတွေဟာ အင်္ဂသမပစ္စည်း။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုယ် လက်အင်္ဂါဟာ မိမိတို့ သွားရာ ထပ်ကြပ်မကွာ ကိုယ်နဲ့ကပ်ပြီး ပါလာသလို အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတွေဟာလဲပဲ ပညာရှင်သွား လေရာ လိုက်ပါနေလို့ပါဘဲ။ ဘယ်နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ တမင်တကာ သယ်ယူထမ်းပိုးပြီး ရွှေ့ပြောင်း ယူသွားရတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ အလိုအလျောက် ပညာရှင်သွားရာ သူပါပြီးသား ဖြစ် တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနဲ့ တူတယ်တဲ့။ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနဲ့ တူလို့ အဲဒါ အင်္ဂသမပစ္စည်းတဲ့။

အနုဂါမိကပစ္စည်း

အနုဂါမိကပစ္စည်းဆိုတာ အနု-အစဉ်တစိုက်၊ ဂါမိက- လိုက်လျက်ရှိတဲ့ ပစ္စည်း။ ပစ္စည်းရှင်သွားလေရာ ဘယ်မှာမဆို လိုက် ပါနေတဲ့ ပစ္စည်းပေါ့။ လူ့ဘဝသွားလဲ လူ့ဘဝကို ဒီပစ္စည်းကလိုက် တော့တာပဲ။ နတ်ဘဝ၊ ဗြာဟ္မာဘဝ ရောက်သွားလဲ လိုက်တာဘဲ။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ချန်မနေခဲ့ဘူးတဲ့။ ဘာပစ္စည်းတဲ့။ (အနုဂါမိက

ပစ္စည်းပါဘုရား) ဘယ်လို ပစ္စည်းတဲ့လဲ။ (အစဉ်တစိုက် လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပါဘုရား။) အစဉ်တစိုက် လိုက်တယ်။ အစဉ်တစိုက် လိုက်တယ် ဆိုတာ မန္တလေးသွားလဲ မန္တလေးလိုက်၊ ရန်ကုန်သွားလဲ ရန်ကုန်လိုက်၊ ဒါကို ဆိုလိုတာလား။ (ဒါလောက်တင် မဟုတ်ပါ ဘုရား။) ဘယ်ဘဝ ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အစဉ်တစိုက်လိုက် ပါသွားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ အနုဂါမိကပစ္စည်း။ ဒီလိုမဟုတ်လား။

ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတော့ လူတွေ နှစ်သက်ကြသလား၊ မနှစ်သက် ကြဘူးလား။ (နှစ်သက်ကြပါတယ်ဘုရား။) နှစ်သက်ကြတယ်။ ဒါ ကြောင့် ဒီနေရာမှာ သတ္တဝါတွေကို အကျိုးပြုလို့ နှစ်သက်စရာအနေ နှင့် အစဉ်တစိုက်လိုက်တဲ့ အရာကိုသာ အနုဂါမိကပစ္စည်းလို့ ခေါ်တာ။ အစဉ် တစိုက်လိုက်ပင်လိုက်ငြားသော်လဲပဲ သတ္တဝါတွေကို အကျိုးမဲ့ ဖြစ်စေတဲ့အတွက်နှစ်သက်စရာ မဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် အနုဂါမိက ပစ္စည်းလို့ မခေါ်ဘူး။

ပြုသမျှ ကုသိုလ်ဟာ အနုဂါမိကပစ္စည်း

ဒီနေရာမှာတော့ အစဉ်တစိုက် လိုက်တဲ့ နှစ်သက်စရာ အနုဂါမိကပစ္စည်းဆိုတာ တခြားဟာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို ပြောတာ။ ဒါနကောင်းမှု၊ သီလကောင်းမှု၊ ဘာဝနာ ကောင်းမှုစတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြောတာ။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ ဟာ ကုသိုလ်ပြုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ နောက်က အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါလျက် ကောင်းကျိုးကို ပေးနေတာပဲ။ ဘယ်နေရာမှာမှ ချန်ခဲ့တယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒီ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင့် ကောင်းကျိုးတစုံတရာ မဖြစ်ပေါ်သေးသမျှ ဒီကောင်းမှုကုသိုလ်ဟာ ကုသိုလ်ရှင်နောက်ကို

တကောက်ကောက် လိုက်ပါလျက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကို အနုဂါမိကပစ္စည်း၊ အနုဂါမိကရွှေအိုး လို့ ခေါ်ရပါတယ်။

စိတ်က လောကကိုဆောင်သည်

ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ အပြစ်ကင်းတဲ့ အလုပ်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ အပြော၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ အကြံအတွေးတွေပါပဲ။ ကုသိုလ် ကာယကံ၊ ကုသိုလ် ဝစီကံ၊ ကုသိုလ် မနောကံတွေပေါ့။ ကံဆိုတာ စေတနာကို ခေါ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူပါတယ်။ ကုသိုလ် စေတနာ ဦးဆောင်မှုကြောင့် ကောင်းတဲ့ အလုပ်၊ ကောင်းတဲ့ အပြော၊ ကောင်းတဲ့ အကြံအတွေးတွေ ဖြစ်ရတာပါပဲ။ စိတ်စေတနာက အလုပ်၊ အပြော၊ အကြံအတွေး တွေကို ဆောင်သွား တာပါပဲ။ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက-

စိတ္တေန နိယတေ လောကော၊ စိတ္တေန ပရိကဿတိ။

စိတ္တဿ ဧကဓမ္မဿ၊ သဗ္ဗေဝ ဝသမန္တဂ္ဂ လို့

သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော် မှာ မိန့်တော်မူ တာပါပဲ။

လောကကို စိတ်ကဆောင်တယ်။ လောကကို စိတ်က ဆွဲငင်တယ်။ တလောကလုံးဟာ စိတ်ရဲ့ အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရတယ် လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မပဒပါဠိတော် မှာလဲ ဒီလိုမိန့်တော် မူပါတယ်။

မနသာ စေ ပသန္နေန၊ ဘာသတိ ဝါ ကရောတိ ဝါ။
တတော နံ သုခမန္ဓေတိ၊ ဆာယာဝ အနပါယိနီ။

ကြည်လင်သောစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ထိုကြည်လင်သော စိတ်ဖြင့် ပြောဆို ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် ချမ်းသာသုခသည် ပြောဆိုပြုလုပ်သူ၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနေ၏။ ဥပမာဆိုသော် လူ၏ အရိပ်သည် လူ၏နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနေသကဲ့သို့တည်း လို့ ဆိုလိုပါတယ်။

ကြည်လင်တဲ့စိတ်ဆိုတာ ကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်စေတနာတဲ့။ အဲဒီ ကုသိုလ်စိတ်၊ ကုသိုလ်စေတနာ ဦးဆောင်တော့ ကုသိုလ်အပြော၊ ကုသိုလ်အလုပ် ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ်စေတနာရဲ့ အရှိန်၊ ကုသိုလ် စေတနာရဲ့ သတ္တိကြောင့် ချမ်းသာသုခ ခံစားရတယ်။ အဲဒီ ကုသိုလ် စေတနာရဲ့ အရှိန် မကုန်သေးသမျှ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်မည့် ချမ်းသာ သုခဟာ ကုသိုလ်ပြုသူရဲ့နောက်က အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနေတယ်။ အဲဒါ အနုဂါမိကရွှေအိုး အနုဂါမိကပစ္စည်း ပေါ့။

လောကမှာ အရာတိုင်းကို စိတ်က ဆောင်သွားတယ်။ ကောင်းတဲ့စိတ် ကုသိုလ်စိတ်ကဆောင်တော့ ကောင်းတဲ့အပြော ပြောတယ်၊ ကောင်းတဲ့ အလုပ် လုပ်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာက အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ် အကုသိုလ် စိတ်ကဆောင်တော့ မကောင်းတဲ့ အပြော ပြောတယ်၊ မကောင်းတဲ့ အလုပ် လုပ်တယ်။ ဆိုးကျိုး ဆင်းရဲကျိုး လိုက်ပါတယ်။

တရားရှုမှတ်ရာမှာ ပိုထင်ရှားတယ်

စိတ်ကဆောင်တဲ့ ဒီသဘောဟာ တရားရှုမှတ်ရာမှာ ပိုထင်ရှားတယ်။ ထိုင်ချင်စိတ်ဖြစ်ရင် ထိုင်တယ်။ ထချင်စိတ်ဖြစ်ရင် ထတယ်။ ရပ်ချင်စိတ်ဖြစ်ရင် ရပ်တယ်။ သွားချင်စိတ်ဖြစ်ရင် သွားတယ်။ ကြွချင်, လှမ်းချင်, ချချင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်ရင် ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်။ စားချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်ရင် စားတယ် စသည်ဖြင့် ရှုရင်း ရှုရင်း စိတ်ဦးဆောင်တာကို ဉာဏ်နှင့် ဒက်ထိ တွေ့သိသွားတာဟာ အတော့်ကိုရှင်းတယ်။

ရှုမှတ်ရင်း ဉာဏ်နှင့်တွေ့ပုံ

ဒါကြောင့် စိတ်ဦးဆောင်နေတာကို သိချင်ရင်စကြိုနံ့လျှောက်တဲ့ အခါမှာ ကြွချင်တယ်၊ ကြွတယ်။ လှမ်းချင်တယ်၊ လှမ်းတယ်။ ချချင်တယ်၊ ချတယ် လို့ ရှုကြည့်ပါ။ ရှုစိတ် အားပြည့်လာတာနဲ့ ရှုလိုက်တိုင်း ရှုလိုက်တိုင်း ကြွချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ကြွလာတယ်။ လှမ်းချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း လှမ်းသွားတယ်။ ချချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ချသွားတယ်။ အဲဒါကြည့်ခြင်း အားဖြင့် “ကြွမှု ဖြစ်တာဟာ မကြွမီ ကြွချင်တဲ့ စိတ်ကလေး ဖြစ်လိုသာ ကြွမှု ဖြစ်သွားတာပဲ။ လှမ်းချင်စိတ်ကလေး ရှေ့က ဖြစ်လိုသာ လှမ်းမှုကလေး ဖြစ်တာပဲ။ ချချင်စိတ်ကလေး ရှေ့ကဖြစ်လိုသာ ချမှုကလေး ဖြစ်တာပဲ ” လို့ အဲဒီလိုဉာဏ်နဲ့ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် လက်တွေ့ သိမြင်လာတယ်။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာပဲလို့ ဉာဏ်သက်ဝင်လာတယ်။ ဘယ်ဟာက အကြောင်း၊ ဘယ်ဟာက အကျိုးလဲ။ ကြွချင်စိတ်က အကြောင်း၊

ကြွမှုက အကျိုး။ လှမ်းချင် စိတ်က အကြောင်း၊ လှမ်းမှုက အကျိုး။
ချချင်စိတ်က အကြောင်း၊ ချမှုက အကျိုး၊ ရှုချင်စိတ်က အကြောင်း၊
ရှုမှုက အကျိုးလို့ကိုယ်တွေ့ သဘောပေါက်လာတယ်။

ဆင်ခြင်သိဟာ ဒီလောက် မထင်ရှားဘူး။ အဲလို ရှုရင်း
ရှုရင်းနဲ့ သူ့အလိုလို တွေ့လာတဲ့အခါမှာ အင်မတန်ထင်ရှားတယ်။
ဖျောက်လို့ ဖျက်လို့ မရဘူး။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရှင်းရှင်းကြီး
တွေ့နေတယ်။ ဒါကြောင့် စင်္ကြံကို အထင်မသေးပါနဲ့။ စင်္ကြံကို
မရှိမသေ မလေးမစား မလုပ်ပါနဲ့။ စင်္ကြံမှာ ဝိပဿနာဉာဏ် တွေ
များများလဲဖြစ်တယ်။ ရှင်းရှင်းလဲတွေ့တယ်။ အဲဒါ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်
လို့ ခေါ်တယ်။ ပစ္စယ-အကြောင်းကို၊ ပရိဂ္ဂဟ-သိမ်းဆည်းပြီးသိတဲ့
ဉာဏ်။ သိမ်းဆည်းပြီး သိတယ်ဆိုတာ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိတာကို
ဆိုလိုပါတယ်။ ပစ္စယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်-အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို ပိုင်းပိုင်း
ခြားခြား သိတဲ့ဉာဏ်။ လက်ကွေးချင်တဲ့အခါမှာလဲ ကွေးချင်တယ်၊
ကွေးတယ်လို့ ရှုတော့ ကွေးချင်တဲ့ စိတ်က ရှေ့က ဖြစ်သွားတယ်။
နောက်က ကွေးမှု ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကွေးချင်စိတ်ကြောင့် ကွေးမှုဖြစ်
တယ်လို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဒါဟာ ဆင်ခြင်ပြီး သိတာမ
ဟုတ်ဘူး။ ရှုရင်း ဉာဏ်နှင့် ဒက်ထိ တွေ့သွား သိသွားတာပဲ။ ဒီ
တော့ ကွေးချင် စိတ် မရှိရင် မကွေးတော့ဘူး။ ကွေးမှု မဖြစ်တော့ဘူး။
ဒီလိုလဲ သဘောပေါက်လာ တယ်။ ကွေးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း
တရား မဖြစ်ပေါ်ရင် ကွေးမှုဆိုတဲ့ အကျိုးတရား မဖြစ်ပေါ်တော့ဘူး။

ထို့အတူပဲ စင်္ကြံလျှောက် ရှုတဲ့အခါမှာ ပထမ ကြွချင်စိတ်
ကို မရှုသေးဘဲ ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်၊ သို့မဟုတ် ကြွတယ်

ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ် လှမ်းတယ်၊ ချတယ် ချတယ်လို့ ရှုလို့ သမာဓိအား ပိုကောင်းလာတဲ့ အခါမှာ ကြွရွှေမှုကလေးတွေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ပျောက် ပျောက်သွားတယ်။ လှမ်းရွှေမှုကလေးတွေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ပျောက် ပျောက်သွားတယ်။ ချရွှေမှုကလေးတွေ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ပျောက် ပျောက်သွားတယ်။ အဲဒီလို စင်္ကြံလျှောက် ရှုနေရင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပီပီသသ တွေ့သိလာရတယ်။

အဲလို သိနေတဲ့အချိန်မှာ ယောဂီရဲ့သန္တာန်မှာ ဘာကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်နေသလဲ။ ဘာဝနာကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်နေတယ်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဝိပဿနာကုသိုလ်စိတ်တွေ ဖြစ်မနေဘူးလား။ (ဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီကုသိုလ်စိတ်တွေရဲ့ အရှိန်ဟာ ဝိပဿနာ ရှုသူနောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါသွားတယ်။

အဲဒီနောက် ကြွချင်တယ် ကြွတယ်၊ လှမ်းချင်တယ် လှမ်းတယ်၊ ချချင်တယ် ချတယ်လို့ ချင်စိတ်ကလေးတွေပါ ရှုလိုက်တော့ ကြွချင် စိတ်ကြောင့် ကြွမှုဖြစ်တယ်၊ လှမ်းချင်စိတ်ကြောင့် လှမ်းမှုဖြစ်တယ်၊ ချချင်စိတ်ကြောင့် ချမှုဖြစ်တယ် စတဲ့ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တဲ့ သဘောကိုပါ တွေ့လာ သိလာရ တယ်။ အဲဒီဉာဏ်နဲ့ အတူဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးဟာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ် တယ်၊အပြစ်ကင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်စိတ်ပေါ့။

အဲဒီ ဝိပဿနာကုသိုလ်စိတ်လဲပဲ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါသွားတယ်။ ဒီတော့ ရှုမှတ်ပါ များလာလို့ သမာဓိအားကောင်းလာတော့

လူဆိုတာကိုလဲ ယောဂီရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မတွေ့တော့ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဆိုတာလဲ မတွေ့တော့ဘူး။ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလဲ မတွေ့ရတော့ ခြေထောက်ဆိုတာလဲ မသိတော့ဘူး။ သူ ဘာသိနေလဲ ဆိုရင် ကြွချင်စိတ်ကလေးနှင့် ကြွရွေ့မှု၊ လှမ်းချင်စိတ်ကလေးနှင့် လှမ်းရွေ့မှု၊ ချချင်စိတ်ကလေးနှင့် ချရွေ့မှု ကလေးတွေ တခုပြီးတခု အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတာကို သူ တွေ့နေရ တယ်။ ဒီတော့ စိတ်ကဦးဆောင်တဲ့ သဘော၊ စိတ်ကြောင့် ရုပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ဉာဏ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းကြီးတွေ့ ရတယ်။ အဲဒီလို တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ရှေ့ကို တရွေ့ရွေ့ ရွေ့သွားတာ ဟာ လူလိုလဲ သူ့ဉာဏ်ထဲမှာ မမြင်တော့ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါလိုလဲ မမြင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုမြင်သလဲဆိုတော့ ရှေ့က ချင်စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားပြီးတော့ နောက်က ရွေ့လျားမှု ရုပ်ကလေးတွေပဲ အ ဆက်မပြတ် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်နေတာပဲလို့ သူ့ဉာဏ်ထဲမှာ မြင်လာ တယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ ရွေ့လျားမှုကလေးတွေ အဆက်မပြတ် အဆင့် ဆင့် ဖြစ်ဖြစ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားလို့ ရုပ်ကိုယ်ကြီး ရှေ့ကို ရွေ့ရွေ့သွားတာ ကိုပဲ လူသွားတယ်လို့ ပြောနေဆိုနေကြတာပဲ။ တကယ်တော့ သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ လူဆိုတာ မရှိပါလားလို့ သဘောပေါက်သွားတယ်။

အဲဒီတော့ ယောဂီက စကြိုလျှောက်ခိုက်မှာ ဘာကဦးဆောင် နေတယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲမှာ သိမလဲ။ (စိတ်က ဦးဆောင်နေတယ်လို့ သိမှာပါဘုရား) စိတ်က ဦးဆောင်နေတယ်။ ကြွချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လို့ သာ ကြွရပ်ဖြစ်တယ်။ လှမ်းချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လို့သာ လှမ်းရပ် ဖြစ်တယ်။ ချချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လို့သာ ချရပ် ဖြစ်တယ်လို့ သူ တွေ့ရတော့ စိတ်က ဦးဆောင်နေတယ်လို့ပဲ သူသိမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် လောကကို စိတ်ကဆောင်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူတာပေါ့။ ဒီတော့ ကောင်းတဲ့စိတ်က ဦးဆောင်ရင် သူ့နောက်က ဘာသဘောတရားတွေ လိုက်လာမလဲ။ (ကောင်းတဲ့ သဘောတရားတွေ လိုက်လာပါမယ် ဘုရား) ကောင်းတဲ့သဘောတရား တွေလိုက်လာမယ်။ မကောင်းတဲ့စိတ်က ဦးဆောင်မိရင်တော့ မကောင်း တဲ့သဘောတရားတွေ လိုက်လာမယ်။ ကောင်းတဲ့သဘော တရားတွေ လိုက်လာရင် ချမ်းသာမလား၊ ဆင်းရဲမလား။ (ချမ်းသာပါမယ်ဘုရား) မကောင်းတဲ့ သဘောတရားတွေ လိုက်လာရင်တော့ ဆင်းရဲမယ်။

စင်္ကြံလျှောက်တဲ့အခါ ကြွချင်တယ် ကြွတယ်၊ လှမ်းချင်တယ် လှမ်းတယ်၊ ချချင်တယ် ချတယ် အစရှိသဖြင့် ရှုရာမှာ ကြွချင်စိတ်၊ လှမ်းချင်စိတ်၊ ချချင်စိတ်ကလေးတွေ ဦးဆောင် ဦးဆောင်ပြီးတော့သွား တဲ့အတွက် နောက်က ကြွမှု၊ လှမ်းမှု၊ ချမှုကလေးတွေဟာ ဖြစ်ပေါ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးတော့ ပျောက်ပျောက်သွားတယ်လို့ သိတဲ့ ယောဂီရဲ့တွေ့ပုံ သိပုံကို ကျမ်းဂန်က လှည်းသွားပုံဥပမာနှင့် ယှဉ်ပြထားတယ်။ တချို့ ယောဂီများလဲ ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ အဲဒီဥပမာမျိုး စိတ်ထဲမှာ ခံစားတွေ့သိရတယ်။

လှည်းသွားပုံ ဥပမာ

ဒီနေရာမှာ ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ် စသည်ဖြင့် သွားတယ်ဆိုတဲ့သဘောကို ယောဂီက ရှုရင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ငါ ဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကြီး ပျောက်ပြီးတော့ သွားချင်စိတ် အကြောင်း ကြောင့် ရုပ်ကိုယ်ကြီး ရှေ့သို့ ရွေ့သွားရုံမျှကို လူသွားတယ်လို့ ခေါ်ကြတာပါကလား ဆိုတဲ့ ယောဂီရဲ့သိပုံကို လှည်းသွားပုံ ဥပမာနဲ့

ကျမ်းဂန်က ဒီလို ရှင်းပြထားပါတယ်။

လောကမယ် လှည်းသွားတယ် ဆိုရာမှာ တကယ်တော့ လှည်းမှာ သွားတတ်တဲ့ သတ္တိ မရှိဘူး၊ လှည်းမှာ နွားတပ်ပြီးတော့ လူကမောင်းလို့ နွားက လှည်းကို ဆွဲသွားတော့ ရှေ့ကို လှည်းရွေ့ သွားတာကိုပဲ လှည်းသွားတယ်လို့ ဆိုကြရတယ်။

ထို့အတူပဲ လူသွားတယ် ဆိုရာမှာလည်း သွားတယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ကျမ်းဂန်က ဒီလိုရှင်းပြပါတယ်။ ဂစ္ဆာမိတိ စိတ္တံ ဥပ္ပဇ္ဇတိ= သွားမည်ဆိုတဲ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်၏။ တံ= ထိုသွားမည်ဆိုတဲ့စိတ် သည်၊ သို့မဟုတ် သွားချင်တယ်ဆိုတဲ့စိတ်သည်၊ ဝါယံ= တောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှုကို ၊ ဇနေတိ= ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ ဝါယော= တောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှုသည်၊ ဝိညတ္တိ=ကြွမှု အမှုအရာကို ဇနေတိ= ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ စိတ္တံကြိယဝါယောဓာတု ဝိပ္ပာရေန= စိတ်သည် ပြုလုပ်အပ်သော တောင့်တင်းလှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှု၏ ပျံ့နှံ့သွားခြင်းကြောင့်၊ သကလဿ ကာယဿ= အလုံးစုံသော ရုပ်အပေါင်းအစုကြီး၏၊ ပုရတော အဘိနိဟာရော= ရှေ့သို့ ရှေးရှုဆောင်သွားခြင်း ရွေ့သွားခြင်းကို၊ ဂစ္ဆတိတိ ဝုစ္ဆတိ= သွားသည် ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

အဲဒီ သွားချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးက ဘာကို ဖြစ်ပေါ်စေ သလဲ။ ခြေထောက်မှာရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ်ခေါ်တဲ့ လေရဲ့ တောင့်တင်း လှုပ်ရှားမှု ရွေ့လျားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်တဲ့။ ဟုတ်သလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) တခါတရံ ကြွချင်တယ်လို့ ရှုလိုက်တယ်။

ကြွချင်တယ်လို့ ရှုလို့မဆုံးသေးဘူး၊ ခြေထောက်က ဆတ်ကနဲ ကြွမလာဘူးလား။ (ကြွလာပါတယ်ဘုရား) အဲဒီ ကြွလာခြင်း ဆိုတဲ့ တောင့်တင်းလှုပ်ရှားရွေ့လျားမှုကို ဘယ်သူက လုပ်လိုက်တာလဲ။ (ကြွချင်စိတ်ကပါဘုရား။) အဲဒီစိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာ အင်မတန် ထင်ရှားတယ်။ တခါတရံ ယောဂီက ကြွကို မကြွလိုက်ရသေးဘူး၊ ကြွချင်တယ်လို့ ရှုပြီးခါရှိသေးတယ်။ ခြေထောက်က ဆတ်ကနဲ ကြွတက်လာတယ်၊ တွန်းကန်ရွေ့လျားမှု ဖြစ်ပေါ်လာ တယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူကြောင့်လဲဆိုတော့ ကြွချင်စိတ်ကြောင့်၊ ကြွချင်စိတ်က လုပ်ပေးလိုက်လို့။ ဒါလဲ ဖြည်းဖြည်းလေးကြွ ဖြည်းဖြည်းလေးလှမ်း ဖြည်းဖြည်းလေးချတာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ရှုမှ သိတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မြန်မြန်ကြွ မြန်မြန်လှမ်း မြန်မြန်ချပြီး ရှုတဲ့အခါ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ရှုရင် ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ကြည့်ရင်တော့ ဒီရွေ့လျားမှုကို မသိတော့ဘူး။

အဲဒီ တွန်းကန်လှုပ်ရှားရွေ့လျားမှုက ကြွခြင်းဆိုတဲ့ အမူအရာ ကို ဖြစ်စေတယ်တဲ့။ ခြေထောက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ် ခေါ်တဲ့ လေရဲ့ တွန်းကန်လှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှု မရှိရင် ကြွမှုဆိုတဲ့ အမူအရာ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ထို့အတူပဲ လှမ်းမှု ချမှုဆိုတဲ့ အမူအရာတွေလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးက ရှေ့ကို မရွေ့တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျမ်းဂန်က ပထမ ကြွမယ်ဆိုတဲ့စိတ်၊ ကြွချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်တယ်၊ အဲဒီစိတ်က ခြေထောက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဝါယောဓာတ် ခေါ်တဲ့ တောင့်တင်းလှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒီ လှုပ်ရှား ရွေ့လျားမှုက ကြွမှု အမူအရာကို ဖြစ်စေတယ်။ ထို့အတူပဲ လှမ်းချင်စိတ်ကြောင့် လှမ်းမှု အမူအရာ၊ ချချင်စိတ်ကြောင့် ချမှု

အမူအရာများလဲ ဖြစ်ပေါ်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးဟာ ရှေ့ကို ရွှေ့သွားတယ်။ ဒါကိုပဲ လူသွားတယ်လို့ ခေါ်ကြတာလို့ ကျမ်းဂန်က ရှင်းပြပါတယ်။

ယောဂီများ စကြိုလျှောက်ရင်း ရှုလိုက်တဲ့အခါမှာ သမာဓိ အားကောင်းလာရင် အခု ကျမ်းဂန်က ရှင်းပြသလိုဘဲ တွေ့ကြ သိကြပါတယ်။ အချို့ယောဂီများ ရှုရင်း ရှုရင်းနဲ့ သမာဓိ အားကောင်း လာလို့ လူပုံသဏ္ဍာန် ခြေထောက်ပုံဏ္ဍာန်မတွေ့ရဘဲ ရွှေ့လျားမှုတွေ အဆက်ဆက်ကိုဘဲ တွေ့နေရတော့ အစဦးမှာ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့် လို့ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတတ်ကြသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျ တော့ ရွှေ့လျားမှုတွေ အဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက်သွားကြတာကိုးလို့ သဘောပေါက်သွားကြပါတယ်။ ဒါဟာ ဝိပဿနာယောဂီ သိတဲ့ အသိ။ အဲဒီလိုသိပုံကို ကျမ်းဂန်က နွားလှည်းဥပမာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြထား ပါတယ်။

လမ်းပေါ်မှာ လှည်းတွေ တရွေ့ရွေ့သွားတဲ့အခါကျတော့ လူတွေက နွားသွားတယ် ပြောသလား။ လှည်းသွားတယ် ပြောသ လား။ (လှည်းတွေ သွားနေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။) လှည်းသွားတယ် ဆိုတာ လှည်းမှာ သွားတတ်တဲ့ သတ္တိရှိသလား၊ (မရှိပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် လှည်းသွားတယ်လို့ ခေါ်တာလဲ။ (နွားကဆွဲလို့ပါ ဘုရား။) နွားက ဆွဲလို့နော်။ နွားက လှည်းကို ဘာကြောင့် ဆွဲတာလဲ၊ (လူကမောင်းလို့ပါဘုရား။) လူကမောင်းလို့ နွားက လှည်းကို ဆွဲတဲ့ အတွက် လှည်းက ရွှေ့ရွေ့သွားတာကို လှည်းသွားတယ်လို့ ခေါ်ကြ တယ်။ ဒီလိုမဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)လှည်းကတော့

မသွားတတ်ဘူး၊ မသွားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ (မှန်ပါဘုရား။)

ဒီနေရာမှာ ဥပမာန ဥပမေယျ ယှဉ်စပ်ကြည့်ရင် ဒီလိုတွေ့ရပါတယ်။ လှည်းမောင်းသူနှင့် သွားချင်စိတ်၊ လှည်းကို နွားဆွဲသွားခြင်းနှင့် ခြေထောက်အတွင်းရှိ လေတောင့်တင်း လှုပ်ရှား ရွေ့လျားသွားခြင်း၊ လှည်း ရှေ့ရွေ့သွားခြင်းနှင့် ရုပ်ကိုယ်ကြီး ရှေ့သို့ ရွေ့သွားခြင်း၊ လှည်းသွားသည်ဟု ခေါ်ခြင်းနှင့် လူသွားသည်ဟု ခေါ်ခြင်း၊ ဒီလို ယှဉ်စပ်ကြည့်ရပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ ဒီဆောင်ပုဒ်ကလေး ဆိုကြဦးစို့။

လူကမောင်းလို၊ နွားဆောင်ပို့၊
လှည်းတို့ သွားသည့် ပုံပမာ။

စိတ်ကမောင်းလို၊ လေဆောင်ပို့၊
လူတို့ သွားသည်ခေါ်ရတာ။

မောင်းသူ စိတ်ထား၊ လေနှင့်နွား၊
လှည်းကား သွားသူ ပုံပမာ။

အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သော၊ ကျိုးသဘော၊
မှတ်လော အမှန်ပါ။

အကြောင်းကင်းငြား ကိုယ့်စွမ်းအား
ရပ် သွား ထိုင်သူ မရှိပါ။

အဲဒါ ဟုတ်သလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဘာဟုတ်တာ

လဲ။ (စိတ်က မောင်းတာ ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဘယ်စိတ်က မောင်းတာလဲ။ (သွားချင်စိတ်က မောင်းတာပါဘုရား။) သွားချင်စိတ်က မောင်းတော့ ဘာက လှုပ်ရှားလာသလဲ။ လေက လှုပ်ရှားလာတယ်။ လေက လှုပ်ရှားလာတော့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးက ရွေ့ကနဲ့ ရှေ့ရောက် မသွားဘူးလား။ (ရောက်သွားပါတယ်ဘုရား။) အဲဒါကို ဘာသွားတယ် လို့ခေါ်ကြသလဲ။ (လူသွားတယ်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်ဘုရား။)

ဒီတော့ အဲဒီသွားနေတယ်ဆိုတဲ့ လူလို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီး ထဲက သွားချင်တဲ့စိတ်ကို ဖယ်လိုက်၊ သွားမလား၊ မသွားဘူးလား။ (မသွားပါဘုရား။) ဘာကြောင့် မသွားတာလဲ။ (စိတ်မရှိလို့ပါဘုရား) စိတ်မရှိတော့ လေမလှုပ်ရှားဘူး။ လေမလှုပ်ရှားတော့ မသွားဘူး။ စိတ်ကိုဖယ်လိုက်လို့ စိတ်မရှိတော့ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်မည့် လှုပ်ရှားမှု လေကိုလဲ ဖယ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအခါကျတော့ အဲဒါကြီးက သွားသေးလား။ (မသွားတော့ပါဘုရား။) ဒါဖြစ်ရင် အဲဒီက လက်နှစ် ချောင်း၊ ခြေနှစ်ချောင်း၊ ခေါင်းတလုံး ပုခုံးနှစ်ဖက် ရှိတဲ့ ရုပ်ကိုယ်ကြီးမှာ သွားတတ်တဲ့ သတ္တိရှိသလား။ (မရှိပါဘုရား) မရှိရင် သွားတဲ့လူရော ရှိသလား။ (မရှိပါဘုရား။) ဒါဖြင့် သွားတာကဘာလဲ။ (စိတ်ကဆောင် လို့ ရုပ်ရွေ့လျားနေတာပါဘုရား)

ဒါကြောင့် လောကကို စိတ်ကဆောင်တယ်၊ လောကကို စိတ်ကဆွဲငင်တယ်၊ သတ္တဝါအားလုံးဟာ စိတ်အလိုအတိုင်းဖြစ်ကြရ တာချည်းပဲလို့ သံယုတ္တနိကာယ် မှာ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော် မူတာပါပဲ။။

စိတ်ကိုနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်

လောကကို စိတ်က ဆောင်တာဆိုတော့ စိတ်ကိုနိုင်ရင် ကောင်းတဲ့ စိတ်တွေက ဦးဆောင်နိုင်မှာပေါ့။ (ဦးဆောင်နိုင်ပါမယ်ဘုရား) ဦးဆောင်နိုင်ရင် ကောင်းတာတွေချည်းပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာရမလား။ (ရပါမယ်ဘုရား။)

ဒီတော့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ချင်လဲ စိတ်ပဲ ။ ဆင်းရဲအောင် လုပ်ချင်လဲ စိတ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီစိတ်ကို နိုင်ဖို့ အရေးမကြီးဘူးလား။ (အရေးကြီးပါတယ်ဘုရား။) စိတ်တခုနိုင်လိုက်ရင် အကုန်နိုင်ပဲ။ မသေချာဘူးလား။ (သေချာပါတယ်ဘုရား။) စပျစ်သီး ၁၀-လုံး လောက် စားချင်တယ်။ စပျစ်ပင်နား ရောက်သွားတယ်။ အညွှာက ဖြုတ်လိုက်တယ်။ အညွှာက ဖြုတ်တော့ တလုံးစီ ပြုတ်လာရောလား။ (မဟုတ် ပါဘုရား။) ဘယ်လိုလဲ။ အခိုင်လိုက်ပါလာတယ်။ အဲဒီတခိုင် ဘယ်နှစ် လုံးရှိလဲ။ (၁၀လုံး ရှိပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီ ၁၀လုံး ပြုတ်သွားအောင် ၁၀ကြိမ် ဖြုတ်ရသလား။ (မဖြုတ်ရပါဘုရား) ဘယ်နှစ်ကြိမ် ဖြုတ်ရ သလဲ။ (တကြိမ်ပဲ ဖြုတ်ရပါတယ်ဘုရား။) တကြိမ်ပဲ ဖြုတ်ရတယ်။ ဒါဖြင့် အဲဒီမှာ ဘယ်သူလိုရင်းလဲ။ (အညွှာ လိုရင်းပါဘုရား)အညွှာ လိုရင်း၊ ဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကောင်ကွာ အညွှာကို လိုက်စမ်းပါ လို့ ဆိုကြတာ မဟုတ်လား။ အညွှာကို လိုက်ရင် နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ကိုနိုင်ရင် အားလုံးနိုင်ပါတယ်။

ဒီတော့ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ ဒီအဆိုအမိန့်
ကလေး ကြည့်ပါဦး။

အသီးတရာ၊ အညွှာတခု၊
ပမာရှု၍၊ စိတ်ဟုမည်ငြား၊
ဤတပါးမျှ၊ တရားကိုယ်ကြပ်၊
စောင့်စည်းကွပ်ကဲ၊ လူ့ရုပ်နတ်ရွာ၊
ဗြဟ္မာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းမှန်၏ တဲ့။

စဉ်းစားကြည့်နော်။ အသီးတရာမှာ အညွှာက ဘယ်လောက်
အရေးပါတယ်ဆိုတာ။ အသီးတရာ၊ အညွှာတခု၊ ပမာရှု၍၊
စိတ်ဟု မည်ငြား၊ ဤတပါးမျှ၊ တရားကိုယ်ကြပ်၊ စောင့်စည်း
ကွပ်ကဲ၊ အဲဒီစိတ်ကို တရားနဲ့ ထိန်းကွပ်ပြီးတော့ စောင့်ကြပ်ပေးပါတဲ့။
စိတ်ထဲမှာ တရားသက်ဝင်နေအောင် လုပ်ပါလို့ ဆိုလိုတယ်။
တရားကိုယ်ကြပ်၊ စောင့်စည်းကွပ်ကဲ၊ လူ့ရုပ်နတ်ရွာ၊ ဗြဟ္မာ
နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း မှန်၏တဲ့။ စိတ်ထဲမှာ တရားသက်ဝင်နေလို့
စိတ်ကိုနိုင်ရင်လူ့ဘဝ လိုချင်လဲ ရနိုင်တယ်။ နတ်ဘဝ လိုချင်လဲ
ရနိုင်တယ်။ ဗြဟ္မာဘဝ လိုချင်လဲ ရနိုင်တယ်။ နိဗ္ဗာန်လိုချင်လဲ
ရနိုင်တယ်။ ဘာကိုနိုင်ရင်လဲ။ (စိတ်ကိုပါဘုရား) ဟုတ်တယ် စိတ်တခု
တည်းကိုပဲ နိုင်ရင် လိုချင်တာ ရနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ စောင့်စည်း
ထိန်းသိမ်းစရာ၊ ပြုပြင်စရာတွေ အများကြီးလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား)
ဘယ်နှစ်ခု ရှိသလဲ။ (တခုတည်းပါဘုရား။) တခုတည်းဆိုတော့
မလွယ်ဘူးလား။ (လွယ်ပါတယ်ဘုရား) လွယ်ရဲ့သားနဲ့မလုပ်ချင်တာ
ဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ အကျိုးများမှန်း မသိလို့။

စိတ်ရဲ့သတ္တိ စိတ်ရဲ့အရှိန်က လိုက်ပါသည်

အဲဒီစိတ်ကို နိုင်ပြီဆိုရင် ဒီစိတ်ဟာ စင်ကြယ်တဲ့ အပြစ်ကင်း တဲ့ သဘောတွေပဲ တွေးတောမယ်၊ စဉ်းစားမယ်၊ ကြံစည်မယ်။ ဒီတော့ အဲဒီ အပြစ်ကင်းတဲ့ ကြံစည် စဉ်းစား တွေးတော စိတ်တွေက ဦးဆောင်လို့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ အလုပ် အပြောတွေက လဲ အပြစ်ကင်း စင်ကြယ်တဲ့ အလုပ်၊ အပြစ်ကင်း စင်ကြယ်တဲ့အပြော တွေပဲ ဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာတွေကိုပဲရမယ်။ ဒီနေရာ မှာ အပြစ်ကင်းစင်ကြယ်တဲ့ ကြံစည်စဉ်းစား စိတ်ကလေးဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ အခါမှာ အဲဒီစိတ်ကလေးရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်ကြယ်တဲ့ သတ္တိအရှိန်ကလေးဟာ နောက်နောက် စိတ်အစဉ်မှာ ပါဝင်သွားတယ်။ အဲဒီ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်သတ္တိလေးဟာ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ တစ်စုံတရာ ကို မဖြစ်ပေါ်စေရသေးသမျှ နောက်နောက် စိတ်အစဉ်မှာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါသွားတယ်။ အဲဒါ အနုဂါမိကပစ္စည်း ပေါ့။

အဲဒီသတ္တိ၊ အဲဒီအရှိန်ကလေးဟာ တနာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်ပဲ စိတ်ထဲ ပါနေတာလား။(မဟုတ်ပါဘုရား။) ဒါမှမဟုတ် ၁နှစ် ၂နှစ် ကြာအောင် ပါနေတာလား၊ (မဟုတ်ပါဘုရား။) တဘဝစာ ပါနေတာ လား။(မဟုတ်ပါဘုရား။) ဒီတော့ အဲဒီစင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ကလေး ကြောင့် အကျိုးတစ်စုံတရာ မဖြစ်ပေါ်ရသေးသမျှ ဘဝများစွာပဲ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနေတာမဟုတ်လား။(မှန်ပါ ဘုရား။) အဲဒီအရှိန်လေးကြောင့် အကျိုး ဖြစ်ပေါ်ပြီးရင်တော့ အရှိန်အား ကုန်သွားတဲ့အတွက် နောက်ထပ် မပါတော့ဘူး။ အကျိုးမဖြစ်ပေါ်ရ သေးသမျှတော့ အရှိန်အား မကုန်ဘူး။

ဒီတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ပြောဆိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ စိတ်ကလေးရဲ့ အရှိန်သတ္တိကလေးကိုပဲ ကုသိုလ်ကံလို့ ခေါ်ရတယ်။ စိတ်ရဲ့ ဒီအရှိန် ဒီ သတ္တိကလေးဟာ စိတ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ စေတသိက်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတဲ့ စိတ်ရဲ့ အရှိန်၊ စိတ်ရဲ့ သတ္တိကလေးမျှဘဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ အရှိန် မကုန်သေးသမျှ ဘဝများစွာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနိုင်တာပဲ။ စိတ်ဆိုရင် အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါနိုင်ပါ့မလား။ (မလိုက်ပါနိုင်ပါဘုရား။) ဟုတ်တယ်။ စိတ်က ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတော့ မလိုက်ပါနိုင်ဘူးပေါ့။

ပြီးတော့ မစင်ကြယ်တဲ့ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်နေခိုက်မှာ ဒီ စင်ကြယ်တဲ့ ကုသိုလ်စိတ်ကလေးက ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ အပြစ်ရပ်နေ တယ်။ စိတ်ရဲ့ အရှိန်ကလေးကတော့ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ခိုက်မှာလဲ စင်ကြယ်တဲ့ စိတ်ရဲ့ အရှိန်အနေနဲ့ လိုက်ပါနေလျက်ပဲ။ သူ့မှာဖြစ်ပျက် မရှိလို့ ပြတ်ရပ်နေတယ်မရှိဘူး။

ဒါဖြင့် အနုဂါမိက အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်ဆိုတာ စိတ်က လိုက်ပါတာလား၊ စိတ်ရဲ့ သတ္တိ စိတ်ရဲ့ အရှိန်က လိုက်ပါတာလား (အရှိန်က လိုက်ပါတာပါဘုရား။)

စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ စေတနာရဲ့ အရှိန်ကလေးဟာ အစဉ်တစိုက်ပါနေတယ်။ သူ့ကြောင့် အကျိုးတခု မဖြစ်ပေါ်ရသေးသမျှ သူ့ဟာ အကြောင်းအနေနဲ့ အစဉ်တ စိုက်ပါနေတယ်။ သူ့ကြောင့် အကျိုးတခုလဲ ဖြစ်ပေါ်ပြီးရော သူ့မှာ

အရှိန်အား ကုန်သွားရေး။ အားကုန်သွားတော့ နောက်ထပ် မပါတော့ဘူး။ အဲဒီစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ပါဝင်သွားတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ကလေးကိုပဲ ဘာလို့ခေါ်သလဲဆိုတော့ “ကံ” လို့ခေါ်တယ်။ ဘာလို့ခေါ်သလဲ။ (ကံလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။) ကံလို့ခေါ်တယ်။ အရှိန်နော်။ အဲဒီအရှိန်ဟာ စိတ်လဲမဟုတ်ဘူး။ စေတသိက်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဆိုရင် တလျှောက်လုံး ပါနိုင်ပါ့ မလား။ (မပါနိုင်ပါဘုရား) သို့သော်လဲ ဒီ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန် သတ္တိကလေးဟာ ကုသိုလ်စေတနာကြောင့် ဖြစ်တာမို့ သူ့ရဲ့ အကြောင်းစေတနာကို ကံ လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတာပဲ။ တနည်းဆိုရင် စေတနာကို ကံ လို့ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတဲ့ အတွက် စေတနာရဲ့ သတ္တိ အရှိန်ကိုလဲ ကံ လို့ခေါ်တာပါပဲ။

ဒါဖြစ်ရင် အနုဂါမိက-အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်ဆိုတာ စိတ်ပါတာလား၊ (မဟုတ်ပါဘုရား။) စေတသိက် ပါတာလား၊ (မဟုတ်ပါဘုရား။) ရုပ်ပါတာလား၊ (မဟုတ်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘာပါတာလဲ (စိတ်ရဲ့ အရှိန်၊ စေတနာ စေတသိက်ရဲ့ အရှိန် ပါတာပါဘုရား) ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို စိတ်ရဲ့ သတ္တိ၊ စေတသိက်ရဲ့ သတ္တိလို့လဲ ခေါ်ကြတယ်။

ကံဆိုတာ စေတနာနှင့် စေတနာ၏ အရှိန်

အမယ်... သူ့မှာလေ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပေါလိုက်တာ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကလဲ အဆင်ပြေတယ်။ ပြေမှာပေါ့။ သူက ကံပါတာကိုးတဲ့။ ဟော ဘာပါတာလဲ။ ကံပါတာကိုး။ သူက အဆင်ပြေမှာ

ပေါ့။ သူတပါးတွေများ ဒီခေတ် ဒီအခါ ဒီအချိန်မှာဆိုရင် အရောင်း အဝယ်တွေ ထိုင်းလိုက်တာ။ တနေလုံး ထိုင်လို့မှ ဈေးဦးမပေါက်ဘူး။ သူ့ဆိုင်မှာတော့ ဝယ်သူတွေ တသံသံနဲ့ လာလိုက်ကြတာ လက်ကို မလည်ရဘူး။ ရောင်းရမှာပေါ့၊ သူက ကံပါတာကိုး။ ကံပါတာကိုးလို့ ဆိုတာ စိတ်က ပါတာလား၊ ရုပ်က ပါတာလား။ (ကုသိုလ်ပြုတုန်းက စေတနာရဲ့ အရှိန်ကလေးက ပါတာဘုရား။) အရှိန်ကလေးက ပါလာ တာ၊ အဲဒါကိုပဲ ကံ ပါတယ်လို့ ခေါ်ရတာ။

အရင်က ကောင်းတာ စင်ကြယ်တာလေးတွေ လုပ်စဉ်က ဒီ စိတ်ကလေး ဖြစ်ပြီးတော့ ပျက်သွားတယ်။ ဒါပေတဲ့ အဲဒီ စိတ်ကလေးရဲ့ သတ္တိကလေး အရှိန်ကလေးက ပျက်မသွားဘူး။ နောက်စိတ်မှာ ဆက်လျက် ပါဝင်လာတယ်။ ပါဝင်လာပြီး အဲဒီစိတ် ပျောက်သွား ပြီးပြန်တော့လဲ ဒီအရှိန်လေးဟာ နောက်စိတ် တွေမှာ ဆက်လက်ပါဝင်လာပါတယ်။ စိတ်ကလေးတွေဟာ ဖြစ်ပေါ် ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ် လား။ (ပေါက်ပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီစိတ်ရဲ့အရှိန်ဟာ စိတ်ပျက်သလို ပျက်မသွားဘဲနဲ့ တစိတ်ပြီး တစိတ် ဆက်ဆက်ပြီး ဒီအရှိန်လေး ပါဝင်လာတယ်။

စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကိုယ် တစုံတရာ အကြောင်းကြောင့် ဝမ်းသာတယ်ဆိုရင်၊ ယခု ဒီနေရာမှာ ဆိုကြပါစို့။ တရားသဘောတရ သဘောပေါက်လိုက်လို့ ဝမ်းသာတော့ အမလေး ဟုတ်လိုက်တာနော်။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရား ငါ အရင်က ဒီလိုမသိဘူး။ အခုမှ သိရတယ် ဆိုပြီး ဝမ်းမသာဘူးလား။ (ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား။)

ဝမ်းသာလိုက်ပြီးတော့ ကိုယ်က တရားဆက်မှတ်ရော၊ တရား
 နာပြီးတဲ့ အခါကျတော့ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်လို့ ရှု
 မှတ်တယ်။ ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ်လို့ ရှုမှတ်တယ်။ ညကျမှ
 တခါ နေခင်းက နာတဲ့တရား ပြန်ပြီးစဉ်းစားမိပြန်တယ်။ သွားပြီး
 ဖြတ်ကနဲ စဉ်းစားမိလိုက်တယ်။ စဉ်းစားမိလိုက်တော့ ညနေက
 နာရတဲ့တရားနော်၊ ကောင်းလိုက်တာ ငါ မသိတာတွေ သိရတယ်။
 ဟန်ကျလိုက်တာနော် လို့ ပြန်စဉ်းစားမိပြီး တခါ ဝမ်းမသာပြန်ဘူး
 လား။ (ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား။) အဲဒါဟာ တရားနာစဉ်က ဝမ်းသာတဲ့
 စိတ်ရဲ့ အရှိန်ဟာ တရားပွဲပြီးလို့ ဆက်ပြီး ရှုမှတ်နေတဲ့ အချိန်
 အကြာကြီးခြားနေတာတောင်မှ ပျောက်ပျက်မသွားဘဲ တရားရှုမှတ်ပြီး
 လို့ စူးစိုက်စရာ အာရုံမရှိတဲ့ ည အချိန်ကျမှ တခါပြန်ပေါ်လာတာပဲ။
 ဒီတော့ ဒီ အရှိန်ဟာ တရားနာနေစဉ် တရားရှုမှတ်နေစဉ် အချိန်မှာလဲ
 စိတ်အစဉ်မှာ ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ထို့အတူပဲ
 ဒီအရှိန်ဟာ သက်ဆိုင်ရာ အကျိုးကို မပေးရသေးသမျှ ဘဝများစွာ
 စိတ်အစဉ်မှာ လိုက်ပါနေတယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။

ဒီတော့ ဒီအရှိန်လေးဟာ အကျိုးမပေးရသေးရင် တဘဝပြီး
 တဘဝ ဆက်ဆက် ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

ဆိုကြပါစို့၊ တဘဝမှာ နောက်ဆုံးစိတ်လို့ ခေါ်ရတဲ့ သေစိတ်
 (စုတိစိတ်)ကလေး ဖျတ်ကနဲ ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတယ်။ အဲဒီ
 သေစိတ်ကလေး ပျက်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ နောက်က စိတ်ကလေးတခု
 အသစ်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ စိတ်ကလေးဟာ နောက်တဘဝရဲ့ အစဆုံး

စိတ် ပဋိသန္ဓေစိတ်ပဲ။ အဲဒီနောက်လဲ စိတ်တွေ တဘဝလုံး ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်ပျက်သွားတယ်။ ရှေ့ဘဝက စိတ်တွေထဲမှာ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါလာတဲ့ အရှိန်ကလေးဟာလည်း နောက်ဘဝ အစပဋိသန္ဓေစိတ်က စပြီးတော့ အကျိုးမပေးရသေးမချင်း စိတ်အစဉ်မှာ အစဉ်တစိုက်ပါဝင်လာတယ်။ ဒီအရှိန်လေးဟာ ကုသိုလ်ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်တဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ဖြစ်ရင် စင်ကြယ်တဲ့အကျိုး ကောင်းတဲ့ အကျိုးကို ပေးမှာပဲ။ ဒီတော့ ချမ်းသာတယ်။ အဲဒီအရှိန်ဟာ အကုသိုလ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်တဲ့ မစင်ကြယ်တဲ့ အရှိန် အပြစ်မကင်းတဲ့ အရှိန်ဆိုရင်တော့ ဆိုးကျိုးကို ပေးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဆင်းရဲတယ်။ အဲဒါကိုဘဲ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးလို့ ခေါ်တာပါဘဲ။

ခုနပြောတဲ့ ကံဆိုတာ အဲဒါပြောတာ။ ကံပါလာတယ်ဆိုတာ ကံပြုစဉ်တုန်းက စိတ်စေတနာလေး မပျက်မစီးပဲ ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ကံပြုစဉ်တုန်းက စင်ကြယ်တဲ့ သဘော၊ မစင်ကြယ်တဲ့ သဘော၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ သဘော၊ အပြစ်မကင်းတဲ့ သဘောလေးဟာ စိတ်ထဲမှာ အရှိန်အနေနဲ့ ပါဝင်လာတာ။ စိတ်ဆိုရင်လဲ အစဉ်တစိုက် မပါနိုင်ဘူး။ အနုဂါမိက မဖြစ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ၊ စိတ်ကဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျက်ပျက်သွားလို့ မပါနိုင်ဘူး။ အစဉ်တစိုက်ပါလာတဲ့ အနုဂါမိက ဆိုတာက ဘာလဲဆိုတော့ အရှိန်ပဲ။ ဒါကိုပဲ 'ကံ'လို့ ခေါ်တယ်။

သို့သော်လဲ အဲဒီအရှိန်ဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သလဲဆိုတော့ စေတနာခေါ်တဲ့ စိတ်ထဲက တက်ကြွလှုံ့ဆော်တဲ့ သဘောကလေး ကြောင့် ဖြစ်တာ။ တက်ကြွလှုံ့ဆော်တဲ့ စေတနာကြောင့် စင်ကြယ်တဲ့

အရှိန်၊ မစင်ကြယ်တဲ့အရှိန်တွေ ဖြစ်ပေါ်ပြီးတော့ စိတ်အစဉ်မှာ ပါဝင်နေတာပဲ။ တကယ်တော့ စေတနာလေးက ပါလာတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကပါလာတာလဲ။ (အရှိန်က ပါလာတာပါဘုရား။) အဲဒါကိုဘဲ ဘာပါတယ်လို့ခေါ်သလဲ။ (ကံပါလာတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။) ဈေးသည် တွေပြောကြတာက “သူက ကံပါလို့ပေါ့၊ သူ့ဆိုင် ရောင်းရတာ”။ ဘာပါတာလဲ (အရှိန်ပါလို့ပါ ဘုရား) သူပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် စေတနာရဲ့ အရှိန်ပါလာတာကိုပဲ ကံပါတယ်လို့ ခေါ်ကြရတယ်။ အဲဒါကိုပဲ အနုဂါမိကပစ္စည်းလို့ ခေါ်တယ်။ ဘာလို့ခေါ်သလဲ။ (အနုဂါမိကပစ္စည်းလို့ ခေါ်ပါတယ် ဘုရား။)

ဒီတော့ စိတ်က အပြစ်ကင်းတာတွေ စင်ကြယ်တာတွေကိုပဲ ကြံစည်တွေးတော ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းမိရင် စိတ်အစဉ်မှာ ဘာပါဝင်မလဲ။ ကောင်းသောအရှိန်၊ စင်ကြယ်သော အရှိန်၊ အပြစ်ကင်းသော အရှိန် မပါဝင်ပေဘူးလား။ (ပါဝင်ပါ တယ် ဘုရား။) ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ အပြစ်ကင်းတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ကလေးဟာ အစဉ်တစိုက် မလိုက်ပါပေဘူးလား။ (လိုက်ပါပါတယ်ဘုရား။) အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ အဲသလို အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါလာတဲ့ စင်ကြယ်သော အပြစ်ကင်းသော ကောင်းသော အရှိန်ကိုပဲ အနုဂါမိကပစ္စည်း လို့ ခေါ်တယ်။

မကောင်းတဲ့ မစင်ကြယ်တဲ့ ဆိုးတဲ့အရှိန်လဲပဲ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတာ မှန်တယ်။ သို့သော် သူ့ကိုတော့ အနုဂါမိကပစ္စည်းလို့ ခေါ်သလား၊ (မခေါ်ပါဘုရား။) မခေါ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ။ အနုဂါမိကပစ္စည်းဆိုတာ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ နှစ်သက်အပ်

တဲ့အရာကိုမှ အနုဂါမိကပစ္စည်းလို့ ခေါ်တာမဟုတ်လား။ (မှန်ပါ ဘုရား။) အဲဒီတော့ မစင်ကြယ်တဲ့ မကောင်းတဲ့ အရှိန်က ဖြစ်ပေါ်စေ မည့် အကျိုးဟာ မနှစ်သက်စရာဆိုတော့ အဲဒါ ပစ္စည်းလို့ ခေါ်နိုင်ပါ့ မလား။ (မခေါ်နိုင်ပါဘုရား။) ဒါကြောင့် အနုဂါမိကပစ္စည်း လို့ ခေါ်ရာမှာတော့ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ အရှိန်၊ ကောင်းတဲ့ အရှိန်ကလေး စိတ်အစဉ်မှာ ပါဝင်လာတာကိုဘဲ အနုဂါမိကပစ္စည်း ခေါ်တာပါပဲ။

သရက်ပင်ဥပမာ

ကဲ စင်ကြယ်တဲ့အရှိန်၊ ကောင်းတဲ့အရှိန်၊ အပြစ်ကင်းတဲ့အရှိန် ပါဝင်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဒီနေရာမှာ သရက်ပင်ဥပမာလေးကို ပြောချင်ပါတယ်။ သရက်ပင် တပင်ဟာ မြေ၊ ရေ၊ လေ၊ အလင်းဓာတ်တွေကို အမြစ်ကနေစုပ်သုံး၊ ပင်စည်ကနေစုပ်သုံး၊ အရွက်ကနေ စုပ်သုံးထားရ လို့ သီးစေတတ်တဲ့ ဓာတ်သတ္တိတွေ အပြည့်အဝ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ အပွင့်တွေ ပွင့်လိုက်တယ်။ အပွင့် စပွင့်လိုက်ကတည်းက သီးစေ တတ်တဲ့ သတ္တိတချို့ ကုန်မသွားဘူးလား။ (ကုန်သွားပါတယ်ဘုရား) နောက်တခါ သီးကင်းလေး ဖြစ်လာတယ်။ ဟော နောက်ထပ် ကုန်မသွားဘူးလား။(ကုန်သွားပါတယ်ဘုရား။)

နောက် အသီးလေး တော်တော်ကြီးလာပြီ။ တခါ ထပ်ပြီး ကုန်မသွားဘူးလား။ (ကုန်သွားပါတယ်ဘုရား။) နောက် အသီး တော်တော်ကို ရင့်လာပြီ။ ပိုပြီး ကုန်မသွားဘူးလား။ (ကုန်သွားပါတယ်

ဘုရား။) ကုန်သွားတယ်။ နောက် အသီးမှည့်လာပြီ။ မှည့်လာလို့မို့ ဆွတ်စားလိုက်ပြီ။ သီးစေတတ်တဲ့သတ္တိ ရှိသေးလား။ (သီးနိုင်လောက်အောင် မရှိတော့ပါဘုရား။) မရှိမှန်း ဘာလို့သိရသလဲ။ အဲဒီဆွတ်ပြီးတဲ့နောက် အပွင့်လဲ မပွင့်၊ အငုံလဲ မငုံ၊ အကင်းလဲ မကင်း၊ အသီးလဲမသီးတာဟာ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိ ကုန်သလောက် ဖြစ်သွားလို့ပဲ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား) ကုန်သွားတော့ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိ အပြည့်အဝမရှိတော့ သီးနိုင်သေးလား။ (မသီးနိုင်တော့ပါ ဘုရား။)

အဲဒီနှစ်မှာ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိကုန်သွားတော့၊ ဒီသတ္တိ ပြည့်ဝလာအောင် အဲဒီသတ္တိကို တနှစ်ပတ်လုံး သူ ပြန်ပြီးတော့ စုဆောင်းရတယ်။ အမြစ်၊ ပင်စည်၊ အကိုင်းအခက်၊ အရွက်ကနေ ပြီးတော့ ပြန်ပြီး မြေ ရေ လေ ဓာတ်တွေ စုပ်ယူ စုဆောင်းရတယ်။ စုဆောင်းလို့ တနှစ်ရှိတဲ့အခါမှာ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိ ပြန်ပြီး ပြည့်လာပြန်တော့ အပွင့်ပွင့် အသီး သီးလာပြန်တယ်။ တချို့ သရက်ပင်မှာတော့ တနှစ်လုံး အားပြန်ဖြည့်သော်လည်း သီးနိုင်လောက်အောင် အားမပြည့်တဲ့အတွက် အဲဒီ ဒုတိယနှစ်မှာ အသီး မသီးပြန်ဘူး။ ဒါကို နှစ်ချို့တယ်လို့ခေါ်ကြတယ်။ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိ လုံလောက်အောင် အားမပြည့်တဲ့အတွက် မသီးတာပါပဲ။

သတိထားကြည့်နော်။ သရက်သီး ဟာ နှစ်စဉ် အများကြီး ဝေဝေဆာဆာ သီးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ် ဝေဝေဆာဆာသီးရင် နောက်နှစ်ကျတော့ နဲ့နဲ့ပဲ သီးတယ်။ တခါတရံ တချို့သရက်ပင်ကျ တော့ သီးတောင် မသီးဘူး။ အဲ ဟိုဘက် နှစ်ကျတော့ ဝေဝေဆာဆာ

သီးပြန်တယ်။ ဆိုလိုတာက အသီးတည်း ဟူသော အကျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်တဲ့ အသီးသီးစေတတ်တဲ့ အကြောင်းသတ္တိ ပြည့်ဝနေ တုန်းမှာ အသီးသီးတယ်။ အဲဒီအကြောင်း သတ္တိ ကုန်ခန်း သွားတဲ့ အခါမှာတော့ အကျိုးအသီး ဖြစ်ပေါ်သေးသလား။ (မဖြစ်ပေါ် တော့ပါဘုရား။) မဖြစ်ပေါ်တော့ဘူး။

ဒီအတိုင်းပဲ အရှိန်ဟာလဲပဲ အဲဒီအရှိန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ရမည့် အကျိုးတရား မဖြစ်ပေါ်သေးမီအချိန်မှာတော့ ဒီအရှိန်ဟာ အစဉ်တ စိုက် လိုက်ပါနေတယ်။ အနုဂါမိကပစ္စည်းပေါ့။ အဲဒီအရှိန်ကြောင့် အကျိုးတခု ဖြစ်ပေါ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဒီအရှိန် နောက်ထပ် အစဉ်တ စိုက်လိုက်ပါဦးမလား။ (မလိုက်ပါတော့ပါဘုရား) ဘာကြောင့်လဲ။ (အရှိန်ကုန်သွားလို့ပါဘုရား။) အရှိန် ကုန်သွားလို့။ ဟုတ်ရဲ့လား။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ (ပေါက်ပါတယ်ဘုရား။) ကံကုန်တယ်ဆိုတာ အဲဒီ အရှိန်ကုန်သွားတာပဲပေါ့။

ကံကို သဘောမပေါက်ကြတွေ့

သို့သော်လည်း တချို့က ကံ၊ ကံရဲ့အကျိုးတရားဆိုတာ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တာဘဲလို့ သဘောမပေါက်ကြဘူး။ သဘောမပေါက်ကြတော့ တစုံတယောက်သော အန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက ခိုင်းသလို လုပ်ကြရတယ်၊ ဖြစ်နေကြရတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ အန္တတန်ခိုးရှင်ကြီးက ဆင်းရဲစေချင်ရင် ဆင်းရဲရတယ်။ ချမ်းသာစေ ချင်ရင် ချမ်းသာရတယ်လို့ အကြောင်းရှာကြတယ်။ ကြောင်းကျိုး သဘာဝတရားကို သဘာဝကျကျ မသိမမြင်ကြတော့ အဲဒီလိုပဲ စိတ်ထင်ရာမြင်ရာ ယူဆပြောဆိုကြတာပဲ။ တခါ တချို့ကျပြန်တော့လဲ

သဘာဝကျကျ အကြောင်းမရှာတတ်တော့ ဒီကံ ကံရဲ့အကျိုးဆိုတာ အလကားပါကွာ။ သူ ပုံတော်သလို ဖြစ်တာပါတဲ့။ ပုံတော် သလို ဖြစ်တာပါဆိုတာ ပြောရမလွယ်ဘူးလား။ (လွယ်ပါတယ် ဘုရား) လွယ်လိုက်တာနော်။ စဉ်းစားရတာကော မလွယ်ဘူးလား။ (လွယ်ပါတယ် ဘုရား။) ဘာကိုမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး။ သူဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်တာပဲဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ ဒါပေတဲ့ မှန်တော့ မှန်ရဲ့လား။ (မမှန်ပါဘုရား။)

ဒီတော့ အဲဒီအပြော အဲဒီအယူအဆမှာ ဉာဏ်ပါသလား။ မပါဘူးလား။ (မပါပါဘုရား။) ဘာမှ မပါဘူး။ ဗလာပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ သူတို့ကတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ခေတ်မီတဲ့ အတွေးအခေါ်လို့ ပြောကြတယ်။ အဲဒါ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ (မဟုတ်နိုင်ပါဘုရား။) ဘုန်းကြီးတို့ အခုပြောနေတာက ဒါနု သီလ ဘာဝနာ အစရှိတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေဟာ ကုသိုလ်ပြုသူ၏ နောက်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်တဲ့ အနုဂါမိကပစ္စည်း အနုဂါမိကရွှေအိုးဆိုရာမှာ ကုသိုလ်ပြုစဉ် ကဖြစ်ပေါ်တဲ့ ကမ္မသတ္တိလို့ ခေါ်ရတဲ့ ကုသိုလ်စေတနာရဲ့ အရှိန်က လေး လိုက်ပါတာကို ဆိုလိုကြောင်း ရှင်းပြနေတာနော်။ ကဲ ဒီတော့ အခု လိုရင်းကို ပြန်ကောက်ရအောင်။

သဘာဝနိယာမ

ဒီကနေ အလှူရှင်များဖြစ်ကြတဲ့ ဦးလှဝေတို့ ဒေါ်ရီရီတို့ရဲ့ စိတ်သန္တာန်မှာ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်တည်းဟူသော ကံတရားလေးဟာ သူရဲ့အကျိုး မဖြစ်ပေါ်ရသေးသမျှ အနုဂါမိကအနေနဲ့ လိုက်ပါနေပြီ။ အနုဂါမိကရွှေအိုးကို ရနေပြီဆိုတာ ပြောချင်တာပါ။ အဲဒီ အနုဂါမိက

သဘောဟာ မှန်ရဲ့လား။ (မှန်ပါတယ်ဘုရား။) ဘာကြောင့် မှန်တာလဲ။
ဘုရားဟောလို့ မှန်တာလား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား) လောကမှာ
ဘုရားဟောလို့ မှန်ရတယ်ဆိုတာရှိသလား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား)

ဟင်--- နေပါဦး။ အဲဒါလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ မြတ်စွာ
ဘုရား မပွင့်တဲ့အချိန်မှာ လူတွေဟာ ဖြစ်ပေါ်ပြီး ပျောက်ပျောက်သွားလို့
မို့ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဖြစ်ပျက်မပြတ် နှိပ်စက်နေလို့ မကောင်းတဲ့
ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ အခိုင်အမာ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့သဘောဆိုတဲ့ အနိစ္စ
ဒုက္ခ အနတ္တသဘောတွေကို လူတွေ မသိကြဘူး။ ဘုရားမပွင့်တဲ့အချိန်
တွေမှာ လူတွေမသိကြဘူး။ အဲဒီ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊
ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့သဘောကို မသိဘဲနေတဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ
လူတွေဟာ မြဲနေသလား။ (မမြဲပါဘုရား။) အရာဝတ္ထုတွေကော
မြဲနေသလား။ (မမြဲပါဘုရား။) ရုပ်တရားတွေကော မြဲနေသလား။
(မမြဲပါဘုရား) စိတ်တရားတွေကော မြဲနေသလား။ (မမြဲပါဘုရား)

အဲဒီတော့ လူတွေက မသိတာနဲ့ဘဲ ဒီမမြဲတဲ့သဘောဆိုတာ
မရှိဘူးလို့ ပြောရမလား။ ရှိတယ်လို့ ပြောရမလား။ (ရှိတယ်လို့
ပြောရမှာပါဘုရား။) ရှိတာပေါ့။ လူတွေ မသိတာနဲ့ဘဲ မရှိဘူးလို့
ပြောရမလား။ (မပြောရပါဘုရား။) လူတွေ မသိလဲပဲ ရှိနေတယ်။
ဒီက ဘုရားက ဆင်းသွားတဲ့အခါ အုတ်လမ်းလေးပေါ် မလျှောက်
ရဘူးလား။ အဲဒီက အုတ်လမ်းလေးရဲ့ အောက်မှာ အုတ်လမ်းမခင်းမီ
တုန်းက ရွှေတွေမြုပ်ထားတယ်။ မြုပ်ပြီး အပေါ်က အုတ်တွေစိ
လိုက်တယ်။ အဲဒီအုတ်လမ်းလေးပေါ်က ဖြတ်သွားကြတဲ့ လူတွေဟာ
အုတ်လမ်းရဲ့အောက်မှာ ရွှေတွေရှိတယ်လို့ သိကြသလား။ (မသိကြပါ

ဘုရား။) ဘာလို့ မသိကြသလဲ။ သိတဲ့လူက ပြောမပြသေးလို့ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီတော့ ဖြတ်သွားတဲ့လူတွေ မသိတာနဲ့ အဲဒီရွှေတွေ မရှိတော့ဘူးလား။ (ရှိနေပါတယ်ဘုရား။) မသိပေမဲ့ ရှိနေတာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ မသိတာနဲ့များ မရှိဘူးလို့ ဆိုရမလား၊ (မဆိုရပါဘုရား။)

ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရား မပွင့်တဲ့အချိန်မှာလဲ မမြဲတဲ့သဘော၊ ဆင်းရဲတဲ့သဘော၊ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မဟုတ်တဲ့သဘောဆိုတဲ့ ဒီသဘာဝဟာ ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား။ (ရှိပါတယ်ဘုရား။) သို့သော် သိကြသလား၊ မသိကြဘူးလား။ (မသိကြပါဘုရား။) သိနိုင်လောက်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် မပေါ်လာသေးလို့ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

ဒီတော့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ သဘောတွေဟာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မပွင့်သည်ဖြစ်စေ သူ့သဘာဝအတိုင်း ရှိနေတာပဲ။ ရှိနေသော်လဲပဲ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ရှင်ဖြစ်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူတဲ့ အချိန်မှာတော့ ထုတ်ဖော်ပြောမည့် လူပုဂ္ဂိုလ်မရှိလို့ ဒီသဘာဝတွေ ရှိမှန်းမသိကြဘူး။ ဒါကြောင့် မြဲတယ် ချမ်းသာတယ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါဘဲလို့ ထင်နေကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာမှပဲ သဘာဝတရားဖြစ်တဲ့ အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ သဘောတွေကို သူ့သဘာဝအတိုင်း သိတော်မူ မြင်တော်မူလို့ ထုတ်ဖော်ဟောကြားမှဘဲ ဒီသဘာဝတွေကို အမှန်အတိုင်း သိကြရတယ်။ ဒီတော့ ဒီသဘာဝတရားတွေဟာ မြတ်စွာ ဘုရားဟောလို့ မှန်တာလား၊ ဒီသဘာဝတွေကို သူ့ အရှိသဘာဝအတိုင်း အမှန်သဘာဝအတိုင်း သိတော်မူသော

မြတ်စွာ ဘုရားက အမှန်အတိုင်း ဟောတော်မူတာလား (မြတ်စွာ ဘုရားက အမှန်အတိုင်း ဟောတော်မူတာပါဘုရား။)

ဒီတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ ခုနကပြောတဲ့ အရှိန်ကလေးဟာ ကုသိုလ်ပြုသူရဲ့စိတ် အစဉ်မှာ အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါနေတယ်။ အနဂါမိကအနေနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လျက်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘာဝဟာ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောလို မှန်တာလား၊ သူ့သဘာဝမို့ မှန်တာလား။(သူ့သဘာဝ မို့ မှန်တာပါဘုရား။) ဟုတ်တယ် ဒါဟာ သဘာဝ နိယာမပဲ။ **The Law of Nature** ဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) **Natural Law** ပဲ။ သဘာဝနိယာမပဲ။ ဘုရားဟောလိုမှန်တာလား။ ဘာကြောင့် မှန်တာလဲ။ (သူ့သဘာဝမို့ မှန်တာပါ ဘုရား။)

အဲဒီသဘာဝမို့ မှန်တဲ့သဘောကို ဉာဏ်ကြီးရှင် မပေါ်သေးခင် တော့ ဒါ ဒီလိုပဲဟေ့လို့ သိသလား။ (မသိပါဘုရား) မသိဘူး။ ဉာဏ်ကြီးရှင်ပေါ်လာတဲ့အခါ သူက နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သဘာဝကျကျ သိမြင်လာတော့ ဒီသဘာဝက ဒီလိုပဲဟေ့လို့ ပြောတဲ့အခါ ကျတော့ သိမလာရပေဘူးလား။ (သိလာရပါတယ် ဘုရား) အဲဒီလိုပြောပြတော့ သိလာရတာပဲရှိတယ်။ ဒီသဘာဝ မှန်တာကတော့ ရှေးကတည်းကပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။)

သဘာဝမို့ မှန်သည်

ဒီတော့ ဘုရားဟောလို မှန်တာလား၊ သူ့သဘာဝမို့ မှန်တာ လား။ (သူ့သဘာဝမို့ မှန်တာပါဘုရား။) အဲဒီ မှန်တဲ့သဘာဝကို ဘယ်သူက ထုတ်ဖော်တာလဲ။ (မြတ်စွာဘုရားက ထုတ်ဖော်တာပါ

ဘုရား။) မြတ်စွာဘုရားက ထုတ်ဖော်တော့ ဘယ်သူတွေ သိရသလဲ။
 (သတ္တဝါတွေ သိရပါတယ်ဘုရား။) ရဟန်းရှင်လူ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာ
 သားတွေ မသိရဘူးလား။ (သိရပါတယ်ဘုရား။) သိရတော့
 ကမ္မသတ္တိလို့ခေါ်တဲ့ အရှိန် ဆိုတာ ရှိတယ်ဟေ့။ အဲဒီအရှိန်အကြောင်း
 ကြောင့် အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပေါ်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းတဲ့အကျိုး
 တရားတွေ လိုချင်ရင်တော့ ကောင်းတဲ့အရှိန်တွေ ဖြစ်ပေါ်အောင်
 ဒါနပြုမှပဲ၊ သီလဆောက်တည်မှပဲ၊ ဘာဝနာတရား အားထုတ်မှပဲ၊
 ရဟန်းပြုပေးမှပဲ၊ ရှင်ပြုပေးမှပဲ စသည်ဖြင့် သဘောပေါက်မလာဘူး
 လား။ (သဘောပေါက်လာပါတယ် ဘုရား။) သဘောပေါက်လာတော့
 အဲဒီလို သဘောပေါက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ စင်ကြယ်တဲ့အရှိန်တွေဟာ
 စိတ်ထဲမှာ မပါဝင်ပေဘူးလား။ (ပါဝင်ပါတယ်ဘုရား။)

ဒီတော့ အဲဒီသဘောပေါက်တဲ့အတိုင်း ဒါနပြုတယ်၊
 သီလဆောက်တည်တယ်၊ ဘာဝနာတရား ပွားများအားထုတ်တယ်။
 သာသနာပြုကုသိုလ်တွေ လုပ်တယ်၊ ရဟန်းခံ ရှင်ပြုလုပ်တယ် ဆိုတော့
 စင်ကြယ်တဲ့အရှိန်ဟာ ပိုအားကောင်းမလာဘူးလား။ (ပိုအားကောင်း
 လာပါတယ် ဘုရား။) ပိုအားကောင်းလာတဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ဟာ
 သူ့အကျိုးကို မပေးရသေးမချင်း သတ္တဝါရဲ့သန္တာန်မှာ အစဉ်တစိုက်
 လိုက်ပါလျက်နေတယ်။ ဒီဘဝထဲလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား။) ဟိုဘက်
 ဘဝ တဘဝထဲလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား) ဘဝများစွာမှာပဲ လိုက်ပါ
 နေတာပေါ့။ ဒီတော့ အဲဒါကို ဘာပစ္စည်း ခေါ်သလဲ။ (အနုဂါမိက
 ပစ္စည်းလို့ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။)

ပါရမီဆိုတာ

အဲဒီ အနုဂါမိကပစ္စည်းကိုပဲ တချို့နေရာမှာ 'ပါရမီ'လို့ ခေါ်တယ်။ ဘာလို့ခေါ်သလဲ။ (ပါရမီလို့ခေါ်ပါတယ်ဘုရား။) "တရားအားထုတ်စမ်းပါဦး၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သတ်ပဋ္ဌာန်တရားတော် ဟာ အင်မတန်မှန်လွန်း၊ ကောင်းလွန်းလို့၊ တကယ်ပွားများ အားထုတ် ရင် တကယ့်ကို ကိလေသာငြိမ်း၊ ဆင်းရဲငြိမ်းပါတယ်။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်၊ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် ရပါတယ် "လို့ တိုက်တွန်းတဲ့ လူက တိုက်တွန်းတယ်။ ဒါပေတဲ့ ပြန်ပြောတဲ့လူက" ပါရမီက မရှိသေး တော့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး"တဲ့။

ခုနက ပြောခဲ့တဲ့ သရက်ပင်ဟာ ဒုတိယနှစ်မှာ သူ့ရဲ့သီးစေ တတ်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိ မပြည့်သေးတဲ့အတွက် အသီး သီးချိန်မှာ သရက်သီး သီးသလား။ (မသီးပါဘုရား။) အဲဒါ ပါရမီ မပြည့်သေး တာနှင့် မတူပေဘူးလား၊ (တူပါတယ်ဘုရား။) တတိယနှစ်မှာ သီးစေ တတ်တဲ့ သတ္တိ ရာနှုန်းပြည့် ပြည့်ဝအောင် ဆက်လက်ပြီး မြေ၊ ရေ၊ လေနှင့် အလင်းဓာတ်တွေကို စုပ်ယူ စုဆောင်းရတယ်။ စုဆောင်းလို့ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိတွေ ပြည့်ဝသွားတော့ အဲဒီနှစ် အသီးသီးချိန်မှာ သရက်သီး မသီးပေဘူးလား။ (သီးပါတယ် ဘုရား) အဲဒါ ပါရမီ ပြည့်တာနှင့် မတူပေဘူးလား။ (တူပါတယ်ပါဘုရား)

ဒီတော့ အဲဒီသရက်ပင်ဟာ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိ ပြည့်ဝ အောင် ဒီအတိုင်း မြေကြီးပေါ် တုံးလုံးကြီး လှဲနေရသလား။ (လှဲမနေ ရပါဘုရား။) ဘာလုပ်ရသလဲ။ မြေ ရေ လေ နေ ဓာတ်တွေ စုပ်

ယူခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီလို အလုပ် လုပ်မှပဲသူ့မှာ သီးစေတတ်တဲ့ သတ္တိပြည့်ဝတာ မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား)

အဲဒီအတိုင်းပဲ တရားလိုချင်တဲ့ လူကလဲပဲ ပါရမီ မရှိဘူးဆိုပြီး အိပ်နေရင် သူ့ပါရမီပြည့်ပါ့မလား။ (မပြည့်ပါဘုရား။) ခုနက အရှိန်ဆိုတာ အိပ်နေတဲ့လူအတွက် လာပြည့်ပါ့မလား။ (မပြည့်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ရမလဲ။ (အလုပ် လုပ်ရပါမယ်ဘုရား။) တရားသိချင်တဲ့လူက ဘယ်လို အလုပ် လုပ်ရပါမလဲ၊ (တရားအားထုတ်ရပါမယ်ဘုရား။) အားထုတ်မှ၊ အလုပ်လုပ်မှ အလုပ်ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိခေါ်တဲ့ အရှိန်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းမိပြီး အားကောင်းလာတော့ ပါရမီ ပြည့်မလာဘူးလား။(မှန်ပါ ပြည့်လာမှာပါဘုရား။) ဖောင်းတယ် တချက် ရှုလိုက်ရင် အရှိန်တခု တိုးမလာဘူးလား။ (တိုးလာပါတယ်ဘုရား) ပိန်တယ် တချက်ရှု လိုက်ရင် အရှိန်တခု တိုးမလာဘူးလား။ (တိုးလာပါတယ်ဘုရား။) ကြွတယ် လှမ်းတယ် ချတယ် တချက်ရှုလိုက်ရင် အရှိန်တခု တိုးမလာဘူးလား။ (တိုးလာပါတယ်ဘုရား။) ဒီလိုနဲ့ တရားအလုပ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်တော့ အလုပ်ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိတွေ သို့မဟုတ် အရှိန်တွေ အားကောင်းလာတော့ တရားသိပြီး မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် မရပေဘူးလား။ (ရပါတယ် ဘုရား။) အဲဒါ ပါရမီပြည့်တာပေါ့။ ဒီတော့ ပါရမီဆိုတာ မလုပ်ဘဲနှင့် ရတာလား၊ လုပ်ယူမှ ရတာလား။ (လုပ်ယူမှ ရတာပါဘုရား။)

ဒီတော့ ပါရမီဆိုတာ ကုသိုလ်စေတနာရဲ့ သတ္တိ၊ ကုသိုလ်စေတနာရဲ့ အရှိန်ပဲ။ အဲဒီအရှိန်ဟာ အိပ်နေရာက ရတဲ့အရှိန်၊

စကားပြောနေရာက ရတဲ့အရှိန်လား (မဟုတ်ပါဘုရား။) ဒါဖြင့် ဘယ်ကရတာလဲ။ (အလုပ်လုပ်ရာက ရတဲ့အရှိန်ပါဘုရား။) ဒါကြောင့် လိုရင်းပြောမယ်ဆိုရင် 'ပါရမီ' ဆိုတာ 'အလုပ်'ပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒါနပါရမီပြည့်အောင် ဒါနအလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်။ သီလပါရမီပြည့်အောင် သီလတွေ စောင့်ထိန်းရတယ်။ ဝိပဿနာပညာ မဂ်ဖိုလ်ပညာ ပါရမီတွေပြည့်အောင် ပညာအလုပ် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရတယ်။ ဒါမှ တဖြည်းဖြည်း သက်ဆိုင်ရာ ကုသိုလ်သတ္တိ ကုသိုလ်အရှိန်တွေ အားကောင်းလာပြီး လိုအပ်တဲ့ ပါရမီ ပြည့်တာမဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။) သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ကို မလုပ်သမျှ ပါရမီက ပြည့်ပါ့မလား။ (မပြည့်ပါဘုရား) မပြည့်ဘူး။ အလုပ်လုပ်မှ ပါရမီပြည့်မှာ။ သက်ရှိ မပြောနဲ့၊ သက်မဲ့သရက်ပင်တောင် လိုအပ်တဲ့ သတ္တိပြည့်အောင် ဘာလုပ်ရ သလဲ။ (အလုပ်လုပ်ရပါတယ်ဘုရား။)

ဒါဖြင့် မလုပ်ဘဲနဲ့ သိတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေ မကြားဖူး ဘူးလား။ (ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား။) ဟုတ်ပါ့မလား။ (မဟုတ်ပါဘုရား) သရက်ပင်တောင် အလုပ်မလုပ်ရင် အသီးမသီးဘူး။ အဲဒီအတိုင်းပဲ လူကလဲ သက်ဆိုင်ရာအလုပ်ကို မလုပ်ရင် သက်ဆိုင်ရာ ပါရမီ မပြည့်ဘူးပေါ့။ (ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား။) ဒီတော့ ပါရမီပြည့်ချင်ရင် အလုပ် လုပ်ပေါ့။

လိုရင်းကတော့

လိုရင်း အကျဉ်းချုပ်ကတော့ ကုသိုလ်အလုပ်ရဲ့ စွမ်းရည် သတ္တိ အရှိန်ကို ကံလို့လည်းခေါ်ရ ပါရမီလို့လည်းခေါ်ရ အနုဂါမိက

ပစ္စည်း သို့မဟုတ် အနုဂါမိကရွှေအိုးလိုလည်း ခေါ်ရတယ်။
 အခုပြောပြခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးမျိုးထဲမှာ ဘယ်ပစ္စည်းအကောင်းဆုံးလဲ။ (အနုဂါမိကပစ္စည်း အကောင်းဆုံးပါဘုရား။) ပစ္စည်းလေးမျိုးက ဘာတွေလဲ။ ထာဝရပစ္စည်း၊ ဇင်္ဂမပစ္စည်း၊ အင်္ဂသမပစ္စည်း၊ အနုဂါမိကပစ္စည်း မဟုတ်လား။ (ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား) ထာဝရပစ္စည်း ဆိုတာ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း မပြုနိုင်တဲ့အတွက် ထားရာမှာပဲ အမြဲတည်နေတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေပေါ့။ ဇင်္ဂမပစ္စည်း ဆိုတာ သွား ရပ် ထိုင် လျောင်း ပြုလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် သူ့ဟာသူ တနေရာက တနေရာကို ရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ သက်ရှိပစ္စည်းတွေပါပဲ။ အင်္ဂသမပစ္စည်း ကတော့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါနှင့်တူတဲ့ အသိပညာ အတတ်ပညာတွေ အကြားအမြင်ဗဟုသုတတွေပါပဲ။ အနုဂါမိကပစ္စည်း ကတော့ ကုသိုလ်ပြုသူနောက်သို့ ဘဝအဆက်ဆက် အစဉ်တစိုက်လိုက်ပါနေတဲ့ စေတနာရဲ့ သတ္တိ စေတနာရဲ့ အရှိန်ပါပဲ။

ဒီနေ့ ဦးလှဝေတို့ အလှူမှာ ဓမ္မာရုံသိမ်တော်ကြီး အထက်ထပ်က ပါကေးကြမ်းခင်း ၅ -ပေပတ်လည် ၂ ကွက် လှူတာလဲ ပါတယ်မဟုတ်လား။ (ပါပါတယ်ဘုရား။) အဲဒီ ပါကေးကြမ်းခင်း နှစ်ကွက်အတွက် ကျပ်ငွေ ၆၀၀ လှူဒါန်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ ကျပ်ငွေ ၆၀၀ ဆိုတဲ့ ဒါနကုသိုလ်ဟာ ဘာပစ္စည်းလို့ ခေါ်မလဲ။ (အနုဂါမိကပစ္စည်းပါ ဘုရား။) ဒီတော့ အဲဒီ ဒါနကုသိုလ်ကို ပြုခိုက်မှာ ဖြစ်ပေါ်တဲ့ ကုသိုလ်စေတနာရဲ့ စင်ကြယ်တဲ့ သတ္တိ စင်ကြယ်တဲ့ အရှိန်ဟာ သူ့ကြောင့် ကောင်းကျိုး မဖြစ်ပေါ်ရသေးသမျှ တဘဝပြီးတဘဝ လိုက်နေတော့မှာပဲ။ ဒါကြောင့် အနုဂါမိကရွှေအိုးကို ပိုက်မိနေပြီလို့ ဆိုရမှာဘဲ။ ဒီစင်ကြယ်တဲ့ သတ္တိ စင်ကြယ်တဲ့

အရှိန်လေးဟာ တချိန်ချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေမှာ မုချဘဲ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အနုဂါမိကရွှေအိုးလို၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတာပဲ။

ဆင်းရဲသော ဗြာဟ္မဏကြီး

ဒီနေရာမှာ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က အနုဂါမိကရွှေအိုး မြှုပ်ခဲ့တဲ့ ဗြာဟ္မဏကြီးတယောက်ရဲ့ အကြောင်းအရာကို မှတ်သား သင့်ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်က အရှင်သာရိပုတ္တရာကို သားအရင်းလို သဘောထားပြီး ကြည်ညိုနေတဲ့ မဟာသေန ဗြာဟ္မဏကြီး ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဗြာဟ္မဏကြီးဟာ သင်္ခါရ သဘောအရ ပစ္စည်းဥစ္စာ လျှော့ကျပျက်စီးပြီး တနေ့စာ တနေ့ရှာရတဲ့ အခြေအနေအထိ ဆင်းရဲသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ က သူ့ကိုချီးမြှောက်ချင်လို့ ဆင်းရဲမှန်းသိပေတဲ့ သူ့အိမ်ရှေ့ကြွကြွပြီး ဆွမ်းရပ်တယ်။ ဗြာဟ္မဏကြီးက လောင်းစရာ လှူစရာ ဘာမှမရှိတော့ အရှင်မြတ်ကြီး မမြင်အောင် ပုန်းပုန်းနေတယ်။

လှူစရာရလို့ ဝမ်းသာ

တနေ့တော့ အရပ်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားစာရွတ်ပေးရာက ဉာဏ် ပူဇော်တဲ့ အနေနဲ့ နို့ဆွမ်းတယောက်စာနှင့် ဖျင်တပိုင်းရခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ လှူစရာ ရပြီဆိုပြီး သူ သိပ်ဝမ်းသာသွားပြီး အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကြွလာမှာကို စောင့်မျှော်နေတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာလဲ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီး ဆွမ်းခံကြွရာမှာ ဓါတိုင်းနေ့လိုပင် ဗြာဟ္မဏကြီးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်တော်မူတယ်။ ဗြာဟ္မဏကြီးလဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ဖူးမြော်ရတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို ပင့်ပြီး သူ့ရထားတဲ့

နို့ဆွမ်း တယောက်စာကို အရှင်မြတ်ကြီးရဲ့ သပိတ်ထဲကို လောင်းလှူလိုက်တယ်။ ဆွမ်းလောင်းလို့ တဝက်လောက်ရှိတော့ အရှင်မြတ်ကြီးက သပိတ်ပေါ်မှာ လက်ကာပြီး တော်လောက်ပြီလို့ တားလိုက်တယ်။ ဗြာဟ္မဏကြီးက သူ့ကို ပစ္စုပ္ပန်အတွက် မချီးမြှောက်ဘဲ တမလွန်အတွက် ချီးမြှောက်တဲ့ အနေနဲ့ တပါးစာ ဆွမ်းအားလုံးကိုပဲ အလှူခံတော်မူပါဘုရားဆိုပြီး ဆွမ်းအားလုံး လောင်းလှူလိုက်တယ်။ ရလာတဲ့ ဖျင်ပိုင်းကလေးကိုလဲ သင်္ကန်းအဖြစ် လှူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ “ ဤဆွမ်းဒါန သင်္ကန်းဒါနကုသိုလ်ကြောင့် အရှင်ဘုရား သိသော တရားကို သိရပါလို၏ ” လို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဗြာဟ္မဏကြီးလဲ အသက်အတိုင်းနေပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကွယ်လွန်တော့ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ တပည့် ဒကာ သူဌေးတဦးရဲ့ဇနီး ဝမ်းထဲမှာ ပဋိသန္ဓေ သွားနေတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာတဲ့ အခါမှာ မိခင်လောင်း သူဌေးကတော်ဟာ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အမှူးပြုတဲ့ သံဃာတော် ၅၀၀ ကို ပင့်ပြီးတော့ နို့ဆွမ်းလဲ ကပ်ချင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်ဝတ်ပြီးတော့ သံဃာတော်များရဲ့ အစွန်အဖျားမှာ ထိုင်ပြီး နို့ထမင်းစားချင်တယ်။ အဲဒီ ချင်ခြင်း ပြင်းထန်စွာ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ သူဌေးကြီးကလဲ သူ့ဇနီးရဲ့ ချင်ခြင်းဟာ ကောင်းသော ချင်ခြင်း ဖြစ်တဲ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီမံပေးလိုက်တယ်။

ကလေးက ကမ္မလာလှူ

ကလေးမွေးဖွားပြီးလို့ သိက္ခာပုဒ်ဆောက်တည်စေရမည့်နေ့မှာ လဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ပင့်တယ်။ ကလေးကို အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ အပ်နှံဖို့ရာ ကမ္မလာအခင်းပေါ်မှ မချီယူလိုက်တော့ ကလေးက သူ့ ကမ္မလာလေးကို လက်ချောင်းကလေးတွေနှင့် ချိတ်ထားတယ်။

လူကြီးတွေက သူ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ဖြည့်တော့ ကလေးက ငိုတယ်။ ဒါကြောင့် လူကြီးတွေက ကမ္မလာလေးရော ကလေးပါ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ ပွေ့ချီယူလာကြတယ်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာ အနီးရောက်တော့ ကလေးက သူ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ ဖြည့်ပြီး ကမ္မလာလေးကို ချလိုက်တယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ သူ့မျက်နှာကလေးက လဲ ကြည့်နေတာပဲ။ ဒီတော့မှ လူကြီးတွေက အရှင်မြတ်ကြီးအား အရှင်ဘုရားရဲ့ တပည့်လေး လှူဒါန်းတဲ့ ကမ္မလာ ကို လက်ခံတော်မူပါ ဘုရားလို့ လျှောက်ထားပြီး ကမ္မလာလေးကို အရှင်မြတ်ကြီးအား လှူဒါန်းလိုက်ကြတယ်။ အရှင်မြတ်ကြီးက ကလေးနာမည်ကို မေးတော့ တိဿ ပါဘုရားလို့ လျှောက်ကြတယ်။

အနုဂါမိကရွှေအိုးတွေ ဖွင့်လိုက်ပြီ

အသေးစိတ်ပြောနေရင် အချိန်ကြာနေမှာစိုးလို့ အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောရတော့မှာပဲ။ ကလေး ၇-နှစ်သားရှိတော့ ကလေးက ကိုရင် ဝတ်ချင်တယ်လို့ ပူဆာတဲ့အတွက် မိဘတွေက ဝမ်းပန်းတသာပဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာထံ အပ်နှံပြီးတော့ ရှင်ပြုပေးလိုက်ကြတယ်။ ပဗ္ဗဇ္ဇမင်္ဂလာပွဲ ပူဇော်တဲ့ အနေနှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တစ်ခုလုံးမှာ သီတင်းသုံးကြတဲ့ သံဃာတော်များအား ၇-ရက်ပတ်လုံး နို့ဆွမ်း လှူဒါန်းဆက်ကပ်ကြတယ်။ ၇-ရက်စေ့တော့ မိဘများ ပြန်သွား ကြတယ်။

ရှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ သံဃာတော်များက ကိုရင်တိဿကို တို့များ ၇-ရက်လုံးလုံး နို့ဆွမ်းတွေချည်းပဲ စားရတော့ ညည်းငွေလှူပြီ လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ ကိုရင်လေးက မြို့ထဲ ဆွမ်းခံထွက်တယ်။ မြို့လူထုက ကြည်ညိုလွန်းလို့ အလှအယက် ဆွမ်းလောင်းကြတယ်။

တခဏအတွင်းမှာပဲ ဆွမ်း ၅၀၀ နှင့် အဝတ်ပိုင်း ၅၀၀-ရ သွား
 တယ်။ ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အဲဒါတွေအားလုံး သံဃာတော်
 များအား လှူဒါန်းလိုက်တယ်။ နောက်တနေ့ ဆွမ်းခံထွက်ပြန်တော့
 ဒကာဒကာမတွေက ကျောင်းအနီးက တောအုပ်ရောက်အောင်လာပြီး
 လောင်းကြ လှူကြတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဆွမ်း ၅၀၀ နှင့် အဝတ်ပိုင်း
 ၅၀၀ ရပြန်တယ်။ အဲဒါတွေအားလုံးလဲ သံဃာတော်များအား
 လှူဒါန်းလိုက်တယ်။ အနုဂါမိက ရွှေအိုးကြီး ပွင့်သွားပြီပေါ့။

တနေ့မှာ နံနက်စောစော ကိုရင်ကလေးက ကျောင်းစဉ်လှည့်
 လည်တော့ ရဟန်းတော်တွေ မီးလှုံနေတာကို တွေ့ရတယ်။
 ကိုရင်ကမေးလို့ ရဟန်းတော်တွေက ချမ်းတဲ့အခါ မြို့ဘို့ မြို့သင်္ကန်းမရ
 လို့ မီးလှုံနေရကြောင်း ပြောကြတယ်။ နံနက်လင်းတော့ ကိုရင်
 ကလေးက သံဃာတော် ၁၀၀၀ ကို ပင့်ပြီးတော့ မြို့ထဲကို သက္ကလပ်
 ခြံထည်သင်္ကန်း အလှူခံဖို့ကြွတယ်။ အလှူခံတယ်ဆိုပေတဲ့ လှူပါလို့
 ပြောပြီး အလှူခံတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာရပ်လို့ ဒကာဒကာမတွေက
 မေးတဲ့အခါ သံဃာတော်တွေ သက္ကလပ်ခြံထည် သင်္ကန်း လိုနေ
 ကြောင်းပဲ ပြောတယ်။ လှူပါလို့ မပြောဘူး။ ဒါပေတဲ့ ဒကာဒကာမ
 တွေက ဒီကိုရင်လေးကို ဘာမဆိုလှူဖို့ သဒ္ဓါစေတနာ ထက်သန်နေကြ
 တော့ မြို့တွင်းမရောက်မီ မြို့ပြင် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် တွေမှာပဲ
 သက္ကလပ်ခြံထည်သင်္ကန်း ၅၀၀ ရသွားတယ်။

မြို့တွင်းမှာ ဈေးတန်းက ဆိုင်ရှင်တယောက်က အဖိုးတသိန်း
 ထိုက်တန်တဲ့ သက္ကလပ်ခြံထည်သင်္ကန်း ၂-ထည်ကို တခြားသင်္ကန်း
 တွေရဲ့အောက်မှာ ဖုံးထားတယ်။ သို့သော်လည်း ကိုရင်ကလေး
 ကြွလာတာမြင်တော့ သားအရင်းလိုဘဲ ချစ်ခင်ကြည်ညိုလာလို့ အဲဒီ

ဖုံးထားတဲ့ အဖိုးတန် သက္ကလပ်ခြုံထည်သင်္ကန်း ၂-ထည်ကိုဘဲ ဆွဲထုတ်ပြီး ကိုရင်ကို လှူလိုက်တယ်။ ဒီလိုနှင့် သံဃာတန်းကြီးနှင့် ကိုရင်လေးဟာ မြို့အပြင်က သင်္ကန်း ၅၀၀၊ မြို့တွင်းက သင်္ကန်း ၅၀၀- ရပြီးတော့ ကျောင်းတော်ကို ပြန်ကြတယ်။ ကျောင်းတော် ရောက်တော့ ကိုရင်က အဲဒီ သက္ကလပ်ခြုံထည်သင်္ကန်း ၁၀၀၀ ကို သံဃာတော် ၁၀၀၀ အား လှူလိုက်တယ်။ ဒါလဲပဲ ကလေးဘဝ ကမ္မလာလေးလှူစဉ်က မြှုပ်ခဲ့တဲ့ အနုဂါမိကရွှေအိုးကြီးကို ဖွင့်လှစ် လိုက်တာပဲ။

စဉ်းစားကြည့် ရအောင်

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဗြာဟ္မဏကြီးဟာ အလွန်ဆင်းရဲတဲ့ အခြေအနေမှာပင် မိမိစားရမည့် တယောက်စာ နို့ထမင်းကို မစားဘဲ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လှူဒါန်းတဲ့ ဒါနကုသိုလ်စေတနာ၊ အဝတ်ပိုင်းကို သင်္ကန်းအဖြစ် လှူဒါန်းရတဲ့ ဒါနကုသိုလ်စေတနာ အဲဒီစေတနာတွေရဲ့ သတ္တိ၊ အဲဒီစေတနာတွေရဲ့ အရှိန်ကို အနုဂါမိက ရွှေအိုးအဖြစ် မြှုပ်ထားလိုက်တာပဲ။ အဲဒီ ကုသိုလ်အရှိန်တွေဟာ ဗြာဟ္မဏဘဝမှာရော ကိုရင်တိဿဘဝမှာပါ သူ့နောက်က အစဉ် တစိုက် လိုက်ပါနေပြီးတော့ အကြောင်းညီညွတ်တဲ့ အခါမှာ အကျိုးပေး လိုက်လို့ အခုလို ဆွမ်း ၁၀၀၀၊ သင်္ကန်းစ ၁၀၀၊ သက္ကလပ် ခြုံထည်သင်္ကန်း ၁၀၀၀ ကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရရှိပြီးတော့ နောက်ထပ်တဖန် အနုဂါမိကရွှေအိုး မြှုပ်နိုင်ပြန်တာပဲ။

ဒီမှာပြောလိုတာကတော့ အနုဂါမိကပစ္စည်း၊ အနုဂါမိက ရွှေအိုးဆိုတာ ရှိသင့်ရှိထိုက် ရှိရမည့် ပစ္စည်း၊ မြှုပ်သင့် မြှုပ်ထိုက် မြှုပ်ရမည့် ရွှေအိုးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်စေချင်တာပါပဲ။

လာဘ်လာဘကိုမငဲ့ တရားကိုငဲ့တဲ့ ကိုရင်

ကိုရင်တိဿအကြောင်း ပြန်ဆက်ရရင်တော့ ကိုရင်ကလေး
ဟာ သူရဲ့ အနုဂါမိကရွှေအိုးကြောင့် ဘုန်းကံက ကြီးမားတော့
လှူသူ တန်းသူ ဖူးမြော်သူတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရလို့ တရားအား
ထုတ်ချိန်မရတော့ မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန္တာဖြစ်သည်အထိ တရား
အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းကို လျှောက်ထားတောင်းပန်ပြီး ယူဇနာ
၂၀၀-ဝေးတဲ့ တောကျောင်းကို ထွက်သွားပြီး အဲဒီမှာ အချိန်ပြည့်
တဝါတွင်းလုံးအားထုတ်တယ်။ သုံးလမြောက်မှာပဲ အာသဝေါကုန်
ခန်း ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ဗြာဟ္မဏကြီးဘဝက အရှင်သာရိပုတ္တရာ
ထံ မှာ “အရှင်ဘုရားသိတဲ့ တရားကို သိရပါလို့၏”လို့ သူတောင်း
ခဲ့တဲ့ ဆု ပြည့်သွားတာပါဘဲ။ ရွှေအိုးတလုံး ပွင့်သွားပြန်တာပေါ့။

အခုပြောခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးမျိုးဟာ သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိသင့်
ရှိရမည့် ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ။ သို့သော်လဲ အနုဂါ မိက
ပစ္စည်းကတော့ တခြားပစ္စည်းတွေထက် ပိုပြီး ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့
ပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်။ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက အနုဂါမိကရွှေအိုး
မြှုပ်ဖို့ ဟောပြောညွှန်ကြားတော်မူတာပါပဲ။

အားလုံး အနုဂါမိကရွှေအိုးတွေ မြှုပ်နိုင်ကြလို့ လောကီ
လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာသောချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

- သူတော်စိတ်မြတ်၊ အငြိမ်းဓာတ်၊ လွမ်းပတ်ကမ္ဘာတည်ပါစေ။
- မေတ္တာစိတ်မြတ်၊ အအေးဓာတ်၊ လွမ်းပတ်ကမ္ဘာ ခြုံပါစေ။
- သတ္တဝါမှန်သမျှ၊ ဘေးမခ၊ အေးမြချမ်းသာ ရှိပါစေ။
- သတ္တဝါမှန်သရွေ့၊ တရားတွေ၊ ချမ်းမြေ့သာယာရှိပါစေ။

ချမ်းမြေ့ဆရာတော်
နန်းစန်းဖန်းဆင်းကျောင်း
တိုင်ပေမြို့၊ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံ။

ခရစ်နှစ် ၂၀၀၆ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၅ရက်သင်္ကြန်အကြတ်နေ့၌
ချမ်းမြေ့ဆရာတော်ဘုရား
ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံမှပေးပို့ချီးမြှင့်သော
နှစ်သစ်မင်္ဂလာသဝဏ်လွှာ

နှစ်ဟောင်းကုန်ပျောက်၊ နှစ်သစ်ရောက်၊ ထွန်းတောက် မင်္ဂလာရှိပါစေ။
နှစ်သစ်မင်္ဂလာ၊ ဒီချိန်ခါ၊ စိတ်မှာညစ်မဲကင်းပါစေ။
တနှစ်ပတ်လုံး၊ စိတ်ဖြူဖုံး၊ ရွှင်ပြုံးကြည်သာရှိပါစေ။
နှစ်သစ်ချိန်ခါ၊ များသတ္တဝါ၊ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။
ကုသိုလ် ကျန်းမာ၊ ပညာ စီးပွား၊ ဒီရေလား၊ တိုးပွားကြပါစေ။
သတ္တဝါမှန်သမျှ၊ ဘေးမခ၊ အေးမြချမ်းသာရှိပါစေ။
သတ္တဝါမှန်သရွေ့၊ တရားတွေ့၊ ချမ်းမြေ့သာယာရှိပါစေ။

အမြဲနှလုံးသွင်း လိုက်နာ ကျင့်သုံးရမည့် တရားများ

- ၁။ အမြဲတစေ စိတ်ကောင်းထား၊ စိတ်ထားဖြူစင်အောင် နှလုံးသွင်း။
- ၂။ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုထား၊ ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ ရရှိနိုင်သမျှ စုဆောင်း။

၃။ ကိုယ်ကျင့်သီလ မည်သည့်အခါမျှ မချွတ်ယွင်းပါစေနှင့်။

၄။ ဒါန သီလ ဘာဝနာ ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်များ
အမြဲတစေ စိတ်မှာထား။

၅။ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ခြင်းကိုရှောင်
အများအကျိုးသည်ပိုးရွက်ဆောင် နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်
ချမ်းသာသည်။

၆။ သူတပါးအပြစ်ကို မိမိနှလုံးအိမ်မှာ မစိမ်နှင့်။

၇။ အားလုံးအပေါ် မေတ္တာပွား၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံစိတ်
များများထား။

၈။ မိမိအပြစ်ကို အမြဲတစေ ကြည့်ရှုစစ်ဆေး ကိုယ် နှုတ်
စိတ် အပြစ်ကင်းအောင် ပြုပြင်ပေး။

၉။ အရာရာတွင်အကောင်းမြင်ဘက်မှကြည့်၍ သင့်တင့်အောင်
နှလုံးသွင်း ယောနိသော မနသိကာရ လက်ကိုင်ထား။

၁၀။ အမြဲတစေ အကုသိုလ်ပါး၊ ကုသိုလ်ပွားအောင်
ကြိုးစားနေထိုင်ပါ။

မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်စိတ်ကိုထား။

ပြော ပြု တွေးလျှင်၊ သတိယှဉ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှေ့သွား။

စိတ်ထားဖြောင့်မှန်၊ ခွင့်လွှတ်ရန်၊ သည်းခံမေတ္တာထား။

လုံ့လနှင့်စွဲ၊ မလျော့ဘဲ၊ အမြဲတင်းတင်းထား။

အရာရာတွင်၊ အသုံးဝင်၊ အောင်မြင်ကြောင်းတရား။

အားလုံးကြည်လင်ရှင်လန်း လောကုတ္တရာတရားပန်း

ဆင်မြန်းနိုင်ကြပါစေ။

၁၃၇၀ ပြည့်နှစ် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့၊
 တပည့်ယောဂီများ လျှောက်ထားကြခြင်းကြောင့်
 ချမ်းမြေ့ဆရာတော် မိန့်ကြားသော
 သူတော်လမ်းညွှန် နှစ်သစ်သဝဏ်လွှာ

လောကချမ်းသာရေးတရား

ဟိရီနှင့်ဩတ္တပ္ပ = အရှက်နှင့် အကြောက်တရားနှစ်ပါးသည်
 လောကကြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာအောင် စောင့်ရှောက်သော လောက
 ပါလတရားများ ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူသည်။

သူတော်ကောင်းလမ်းစဉ်

သူတော်ကောင်းသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကို
 ပြုရမှာ၊ ပြောရမှာ၊ ကြံတွေးရမှာ အလွန်ရှက်သည်(ဟိရီ)။ ထို့ကြောင့်
 မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကို မပြုဘဲ ရှောင်ကြဉ်သည်။
 မကောင်းမှုဒုစရိုက် ပြုခြင်းကြောင့် ခံစားရမည့် ဆိုးကျိုး ဆင်းရဲကျိုးကို
 အလွန်ကြောက်သည်(ဩတ္တပ္ပ)။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှု အကုသိုလ်
 ဒုစရိုက်ကို မပြုဘဲ ရှောင်ကြဉ်သည်။

အရှက်အကြောက်ရှိသူသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကို
 မပြုလုပ်၊ မပြောဆို၊ မကြံတွေး။ ထို့ကြောင့် သူတော် ကောင်းဖြစ်သည်။
 ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာသည်။ ကောင်းကျိုးရ သည်။ ထို့ကြောင့်
 အရှက်အကြောက်တရား ဟိရီဩတ္တပ္ပ နှစ်ပါးသည် သူတော်ကောင်းတို့၏
 ဥစ္စာစစ်စစ် ရတနာအနှစ် ဖြစ်သည်။

သူယုတ်လမ်းစဉ်

သူယုတ်မာသည် မကောင်းမှု ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ကြံတွေး ရမှာ မည်သည့်အခါမျှ မရှက်တတ်၊ မကြောက်တတ်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ကြံတွေးသည်။

အရှက်မရှိ၊ အကြောက်မရှိသူသည် မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကျူးလွန် ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ကြံတွေး သည်။ ထို့ကြောင့် ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျသူဖြစ်သည်။ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ပူလောင်သည်။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲသည်။ ဆိုးကျိုးခံစားရသည်။

ထိုကြောင့် အရှက်မရှိခြင်း(အဟီရိက)၊ အကြောက်မရှိခြင်း (အနောတ္တပ္ပ) တို့သည် သူယုတ်တို့၏ ဥစ္စာစစ်စစ် ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်တတ်မှ သူတော်ကောင်းစစ်စစ်

အချို့သူများသည် သူတပါးတို့ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့မည်ကို ရှက် ကြောက်၍ မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကို မပြုသော်လည်း သူတပါး တို့ မျက်ကွယ်၌ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို ပြုကောင်း ပြုပေမည်။ ထိုသူမျိုးသည် သူတော်ကောင်းစစ်စစ် မဖြစ်သေးပေ။

သူတပါးတို့ မျက်ကွယ်၌လည်း မိမိကိုယ်ကို ရှက်၍ မကောင်းမှုကို မပြုလုပ်၊ မပြောဆိုသူသည်သာလျှင် သူတော်ကောင်း စစ်စစ်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းဖြစ်လိုလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်တတ်ပါစေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်တတ်ဖို့ အရေးကြီးသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်တတ်သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည်ညိုနိုင်သူဖြစ်၍ သူတော်ကောင်းဖြစ်သည်။ လောကကိုအလှဆင်သူ၊ လောကကောင်းကျိုးကို ဆောင်သူဖြစ်သည်။

သူတော်ကောင်း လက္ခဏာ သုံးပါး

မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂုတ္တရနိကာယ် တိကနိပါတ် ၌ သူတော်ကောင်း၏ လက္ခဏာသုံးပါးကို ဟောကြားတော်မူပါသည်။ ယင်းတို့မှာ သုစိန္တိတစိန္တိ၊ သုဘာသိတဘာသိ၊ သုကတကမ္မကာရီ တို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသော အပြစ်ကင်းသော အကြံအစည်ကိုသာ ကြံစည်လေ့ရှိ၏။ (သုစိန္တိတစိန္တိ)

သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသော အပြစ်ကင်းသော စကားကိုသာ ပြောဆိုလေ့ရှိ၏။ (သုဘာသိတဘာသိ)

သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသော အပြစ်ကင်းသော အလုပ်ကိုသာ ပြုလုပ်လေ့ရှိ၏။ (သုကတကမ္မကာရီ)

အထက်ပါ လက္ခဏာသုံးပါး၏ ပြောင်းပြန်သဘောသည် သူယုတ်တို့၏ လက္ခဏာများ ဖြစ်ကြသည်။

ကောင်းမှု

ဘဝပေါင်းစု၊ သောင်းအထုတွင်၊ ကောင်းပြု ကောင်းပြော ကောင်းသဘောနှင့်၊ ကောင်းသောနှလုံး၊ တဖြောင့်သုံး၍၊ သက်လုံးစင်ဖြူ၊ ထိုသည့်သူကား၊ “ ငါမူကောင်းမှု၊ အစုစုကို၊ ဆည်းပြခဲ့မိ၊ ရသော်ဘိ” ဟု မိမိပြုမှု၊ သန်စင်ဖြူ၍၊ ပြစ်မြူမနှော၊ ဤသဘောကို၊ တွေးတောမိတိုင်း၊ ပီတိလိုင်းဖြင့်၊ ယှက်သိုင်းရစ်လည်၊ ချမ်းမြေ့ကြည်လျက်၊ ဤသည်ဘဝ၊ နောင်ဘဝနှင့်၊ ဘဝဆက်ဆက်၊ သံသာစက်တွင်၊ စိတ်လက်ကြည်သာ၊ ရုပ်လန်းဖြာ၍၊ ချမ်းသာကောင်းကျိုး၊ ဒီရေတိုးသို၊ ဖွံဖြိုးကြီးကျယ်၊ ပွင့်လန်းကြွယ်သည်၊ ထက်ဝယ်နတ်ထံစံဖိုတည်း။

မကောင်းမှု

ဘဝစုစု၊ သံသာထုတွင်၊ အပြုအပြော၊ သဘောမဖြူ၊ ထိုသည့်သူကား၊ “ငါမူမကောင်း၊ မူအပေါင်းကို၊ ရင့်ငြောင်းကြာရှည်၊ ပြုမိသည်မှာ၊ မှားခဲ့စွာ” ဟု၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြု၊ ပြစ်သောင်ထု၏၊ ညစ်ကျူဖြစ်တုံ၊ အိုးမလုံက၊ အအုံပွင့်ရာ၊ ဆိုပမာသို၊ မသာနှလုံး၊ မရွှင်ပြုံးနိုင်၊ သောကလိုင်လျက်၊ သည်းဆိုင်ကြွေမျှ၊ ညှိုးမွေလျှ၍၊ စိတ်ကမလန်း၊ ရုပ်ညှိုးနွမ်းလျက်၊ ပင်ပန်းရိရှား၊ အောက်လမ်းသွားသည်၊ လေးပါးအပယ် ဖြောင့်ဖြောင့်တည်း။

Chanmyay Sayadaw's 40th Dhamma Mission

Summer in 2008

The United States of America & The United Kingdom

May 17	Leave Yangon for Chicago , USA
May 19	To Springfield
May 12-31	Maditation Retreat at Chanmyay Satipathana Vihara , Springfield .
June 2	To Baltimore
June 3-12	Retreat , Baltimore
June 14-15	Chicago
June 17-26	Springfield
June 27	Chicago to London , UK
June 29 - July 4	Cumbria District , UK
July 5-7	London & Ilse of Wight
July 8	London to Yangon , Myanmar

**Sayadaw will be accompnied by U Htay Win as
a lay attandant throughout the entire trip .**